

L'APLICACIÓ DE LA LOMCE A LES ESCOLES ES FARÀ DE MANERA GRADUAL

Nou curs, nous reptes

Com cada any, el mes de setembre esdevé un punt de partida per a infants i adolescents. Són molts els pares que demanen cada cop més que l'escola o l'institut doni prioritat a un ensenyament en valors de l'humanisme cristià que ajudi els seus fills en el creixement global com a persones. El curs escolar

2014-2015 estarà caracteritzat per la implantació de la Llei Orgànica per a la Millora de la Qualitat Educativa a 1r, 3r i 5è de Primària i a 1r de la nova Formació Professional Bàsica.

P 3-4

Tres dies d'evangelització aquest estiu als carrers de Barcelona

Entre el 28 i el 31 d'agost es van aplegar a Barcelona joves vinguts d'arreu de Catalunya, de tota Espanya i també d'Itàlia i França per celebrar el Summer Event dels Sentinelles del Matí. Aquesta iniciativa de nova evangelització va néixer a Itàlia l'any 1999. Barcelona és pionera en l'entrada d'aquest projecte a l'Estat espanyol. El Summer Event ha aplegat un centenar de joves que van preparar una Llum en la Nit a l'església de Sant Jaume de Barcelona amb un èxit impactant. El bon ambient i la comunió entre aquests joves provinents de diversos moviments i realitats eclesials va presidir la trobada.

P 16-17

«Les escoles cristianes són testimonis de fe que emergeixen a la ciutat secular»

P. ENRIC PUIG, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

P 3-4

Sumari

- 7 Emigració de famílies cristianes de l'Iraq
- 21 El bisbe de Solsona renuncia al Palau Episcopal
- 22 Festa de santa Teresa Jornet a Aitona
- 24 Cinema en diàleg amb la transcendència
- 25 La bellesa de la imatgeria religiosa

Editorial

«Scholas Occurrentes» per educar la pau

A les portes del nou curs escolar, convé recordar que una de les grans preocupacions del papa Francesc és l'educació dels joves, especialment els qui es troben en risc d'exclusió. Fa un any, per iniciativa seva, va néixer *Scholas Occurrentes*, una xarxa mundial d'escoles per a la Trobada destinada a promoure la vinculació de totes les escoles del món, la participació i la cultura del canvi. Es tracta de compartir els projectes dels centres educatius per tal d'enriquir-se mútuament i donar suport a les escoles amb menys recursos. La iniciativa està inspirada en dos projectes que va crear quan era arquebisbe de Buenos Aires: la *Escuela de Vecinos* i *Escuelas Hermanas*.

Aquesta setmana *Scholas* ha presentat al Vaticà la primera plataforma *online* multireligiosa i oberta a la comunitat educativa. El lema és «Construir la pau a través de l'educació i la tecnologia». L'objectiu és connectar institucions educatives del món i fer realitat els seus projectes. La presentació s'ha fet en el marc del III Congrés Educatiu Mundial de *Scholas*, que es va inaugurar amb una audiència del papa Francesc en la qual van participar els jugadors i familiars dels futbolistes que, a la nit, van protagonitzar el primer partit interreligiós de futbol per la pau. La cloenda fou una videoconferència del Pontífex amb estudiants dels cinc continents. Un d'ells és un estudiant de la Colònia La

Campanera (El Salvador), considerada una zona violenta i dominada per una banda. Aquest noi, afeccionat al futbol i estudiant de bàsica, va ser escollit per parlar amb el Papa per les seves bones notes escolars i el seu ànim de superació, cosa que el fa destacar entre els 4.000 infants i joves amb què la Fundació Futbol Forever treballa en quatre escoles públiques de la regió. Forever és un projecte preventiu pel qual, mitjançant la pràctica del futbol, es busca allunyar de la violència de les bandes delinqüents, principalment, nens i joves de la comunitat.

Ara la plataforma *Scholas.Social*, <http://scholas.social>, senzilla d'usar, unirà les institucions educatives de diverses creences i cultures d'arreu del món per construir un espai generador de la cultura de la trobada en la qual insisteix tant el Pontífex. El lloc web permet que alumnes i mestres intercanviïn experiències per aprendre els uns dels altres. També possibilita que es puguin cercar ajuts financers o de voluntaris. Aquests poden recórrer a la plataforma i accedir fàcilment a les escoles i als seus projectes per trobar quina encaixa més amb la seva disponibilitat. La tecnologia i l'educació són clau per combatre les arrels de la violència, va dir José Maria del Corral, director mundial d'*Scholas*, «poden ajudar a enderrocar les barreres físiques que ens separen i els prejudicis en el camí a la Pau».

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Creu enigmàtica i salvífica

L'atractiu de la creu és enigmàtic i, per als cristians, salvífic. Res no tindria sentit en la nostra vida de fe, si la nostra adhesió a Jesús prescindís de la seva entrega total fins a l'extrem de la mort en creu, màxima expressió de l'amor de Déu. La creu de Jesús atrau, i aquestes són les seves paraules: «quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi» (Jn 12,32). Jesús ho ha dit referint-se al moment en què és enlairat a la creu perquè el contemplem en aquesta enigmàtica situació i creguem que donar la vida per amor és la seva major força d'atracció.

Contemplar el rostre del Crist, adolorit i ressuscitat en una única mirada, és el que més equilibra la visió de Jesús –Déu fet home– fins al punt que un no-creient arriba a dir davant del Crucificat: «És veritat: aquest home era Fill de Déu!» (Mc 15,39). L'atracció que Jesús provoca ha tocat el cor d'algú que havia restat indiferent i que ara orienta tota la seva vida cap a Ell. És el resultat d'haver-se trobat amb Jesús. Si ens atrau és perquè estiguem disposats a donar la vida com Ell. Aquest és el testimoni que avui ens donen tants cristians perseguits, torturats i assassinats, «crucificats» com Jesús!

En la seva primera homilia, el papa Francesc va referir-se a la creu i al seu significat per als cristians. Era l'endemà de la seva elecció i va dir als cardenals: «El mateix Pere que ha confessat Jesucrist, li diu: Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu! Et segueixo, però no parlem de creu. Això no hi té res a veure. Et segueixo d'una altra manera, sense la creu. Quan caminem –diu– sense la creu, quan edifiquem sense la creu i quan confessem un Crist sense la creu, no som deixebles del Senyor: som mundans, som bisbes, preveres, cardenals, papes, però no deixebles del Senyor!»

Per què la creu? Perquè Jesús carrega damunt seu el mal i la mort, el pecat del món, el nostre, el de tots, i el renta amb la seva sang, amb la misericòrdia, amb l'amor de Déu. I, ressuscitant, l'enigma es torna salvació!

L'efemèride de la setmana

Dia 18 de setembre del 1996: moria a Troussures el pare Henri Caffarel, fundador dels Equips de la Mare de Déu.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Carme Borbonès, Agustí Codinach, Josep Gil Ribas, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Griselda Oliver, Josep Oriol Pujol, Quique, Francesc Raventós, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez Torrens, Peio Sánchez, Valentí Serra, Lluís Serra, Lluís Solà, Teresa Solà, Mercè Solé, Sebastià Taltavull, Francesc Torralba,

Nora Vela, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra.

C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €

Gibraltar i Portugal: 130,01 €

Resta d'Europa: 208,01 €

Amèrica i Àfrica: 243,11 €

Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou curs escolar obre les portes

Estarà previsiblement marcat per la implantació de la LOMCE

Miquel Àngel Codina

S'acaba l'estiu i comença un nou curs escolar. Catalunya serà l'última comunitat autònoma que iniciarà el curs escolar, ja que tots els alumnes catalans de segon cicle d'educació infantil, educació primària, educació secundària obligatòria, batxillerat i cicles de grau mitjà de formació professional inicial i d'arts plàstiques i disseny s'incorporaran a les classes el dilluns 15 de setembre.

Com cada any, el mes de setembre esdevé un punt de partida per als infants i adolescents, i també per a tot un munt d'il·lusions i de perspectives interessants. Són molts els pares que demanen cada cop més que l'escola o l'institut doni prioritat a un ensenyament en valors que ajudi els seus fills en el creixement global com a persones. Els alumnes han de descobrir el rerefons humanista de la fe, així com els codis morals d'identitat cristiana, per tal d'interioritzar-los com a guia normativa de la pròpia vida i reconeguts com a aportació valuosa per a la millora de la societat.

El curs escolar 2014-2015 estarà caracteritzat per la implantació de la Llei Orgànica per a la Millora de la Qualitat Educativa —anomenada popularment *Llei Wert* i abreviada com a LOMCE, que va ser aprovada el 28 de novembre del 2013 pel Congrés dels Diputats— a 1r, 3r, i 5è de Primària i a 1r de la nova Formació Professional Bàsica, que substitueix els Programes de Qualificació Professional Inicial. La LOMCE, impulsada pel ministre d'Educació, Cultura i Esport, José Ignacio Wert, és la setena llei escolar de la democràcia.

Llei polèmica

La polèmica ha envoltat la nova llei des dels seus orígens. Una de les seves disposicions estableix el castellà com a llengua vehicular de l'ensenyament a tot l'Estat. S'elimina *de facto* la immersió lingüística, present a Catalunya des de fa més de trenta anys. El català és relegat a la condició de matèria d'especialitat (al mateix nivell, per exemple, que l'educació física, la plàstica o la música). Ara bé, la llengua castellana és considerada matèria troncal, com ara les matemàtiques o les ciències.

Com que tant l'Estatut com la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) assenyalen que el català és «la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament», la Generalitat haurà d'assumir el cost d'escolaritzar en castellà els

P. ENRIC PUIG:
«Les escoles cristianes
són testimonis de fe
que emergeixen a la
ciutat secular»

alumnes les famílies dels quals ho hagin demanat.

Pel que fa a l'assignatura de Religió, que continua sent optativa, per primera vegada en vint anys comptarà per a la mitjana final del curs. Els alumnes que no la triïn podran fer una assignatura alternativa: Valors

Culturals i Socials —a primària— o Valors Ètics —a secundària. Desapareix dels plans d'estudi la matèria Educació per a la Ciutadania, creada amb la reforma educativa del 2006.

L'aplicació de la LOMCE en la vida escolar «ara per ara encara té poca incidència», en paraules del P. Enric Puig, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. «La LOMCE —constata el P. Puig— té un desplegament progressiu i els seus efectes més notoris es podrien produir d'aquí a dos cursos escolars. D'altra banda, Catalunya disposa de la LEC, que també és referència de l'acció diària, i tampoc no es pot obviar que una majoria del sector no comparteix molts dels plantejaments de la nova llei. La reforma dels darrers nivells de la secundària obligatòria (prevista per als cursos 2015-2016 i 2016-2017) sí que podria tenir més incidència, ja que avançaria l'elecció de l'itinerari formatiu dels nois i noies».

Intenció política

«La gestació i la implantació de la LOMCE ve amb una intenció política notable i una voluntat educativa quasi imperceptible. L'aplicació es farà d'acord amb les directrius emanades del Govern de Catalunya i de l'Escola Pia de Catalunya, i, en tot moment, preservant la bona convivència de tota la comunitat educativa. Per això, quan un afer és polític es gestiona des de la interlocució política de la institució, i quan és pedagògic, des de l'àmbit escolar», explica Carles Cere-

ceda, director de l'Escola Pia Sitges.

L'Escola Pia Sitges és una comunitat educativa amb més de vuitanta anys de presència i servei, que es defineix com una escola oberta a tothom, arrelada a la cultura catalana i cristiana. Es caracteritza pel seu compromís ferm per promoure l'educació integral de l'alumnat, i té molta cura del seu desenvolupament acadèmic i personal, així com d'una adequació constant als mitjans educatius. Ofereix estudis d'infantil, primària, ESO i batxillerat.

«A banda dels embolics burocràtics i de la incertesa que crea un canvi constant de les lleis d'educació del nostre país —comenta Blanca Figueras, directora de l'escola El Cim—, l'aplicació de la LOMCE ens suposa una adequació dels horaris d'aquest curs al que la llei ens demana i poca cosa més. Nosaltres, com a escola, seguirem treballant basant-nos en el nostre ideari i la nostra línia d'escola, cosa que farà que, a nivell pràctic, es notin molt poc els canvis.»

L'escola El Cim, de Vilanova i la Geltrú, neix el 1996 de la fusió dels col·legis Immaculada Concepció i La Miraculosa (fundats els anys 1857 i 1875, respectivament) per donar resposta als reptes de futur que planteja l'educació d'infants i joves. Fruit d'un procés de diàleg, enteniment i integració, El Cim pren els valors educatius concepcionista i vicencià com a essencials en la seva tasca i vol transmetre'ls a tots els àmbits en la seva comunitat educativa. S'hi imparteixen els ensenyaments d'infantil, primària i ESO.

Identitat cristiana

Carles Cereceda proposa un seguit de directrius per treballar la identitat cristiana a l'escola: «Sensibilitzar els nostres joves sobre la dignitat de la persona, potenciar tot allò que condueix a la solidaritat amb els altres, ajudar a fer entendre que és necessari i que val la pena treballar per millorar les estructures socials, denunciar el criteri del "no s'hi pot fer res" i valorar la vida pròpia i la dels altres i el respecte com a eix fonamental de tota relació.»

I n'afegeix unes quantes més: «Promoure el goig de viure, el gust per la bellesa, per l'art, les ganes d'aprendre, el sentit de la responsabilitat i la gratitud; procurar ser inconformistes i ajudar el nostre alumnat a ser crític i voler donar un sentit a la vida, que vagi més enllà d'unes falses necessitats que mai no s'acaben i que fa difícil tota possibilitat de silenci interior, de retrobament personal i de trobada amb el Déu del qual ens ha parlat Jesús.»

Per la seva banda, Blanca Figueras destaca tres àmbits de treball: la formació, les celebracions i la interioritat. «Els alumnes reben classe de Religió hora i mitja a la setmana, on es parla de la religió cristiana: els seus valors, els seus dogmes i tradicions... També s'hi presenten les altres grans religions. Així mateix, el calendari anual ens porta a parlar de la religió, de les celebracions (Advent, Nadal, Quaresma...) i del seu significat. La Mare de Déu de Montserrat és la nostra patrona i és en aquesta diada quan fem una ofrena floral i una celebració eucarística on és convidada tota la comunitat educativa», posa en relleu Figueras.

La directora de l'escola El Cim revela que «no té sentit buscar moments de pregària si els alumnes no hi donen significat i no saben trobar-se amb si mateixos. Per això ens estem formant en TREVA, un programa del treball de la interioritat amb tècniques de relaxació vivencial aplicades a l'aula, per anar a allò primer, a allò més primari i necessari per poder-se després obrir a allò transcendent».

Segons el director de l'Escola Pia Sitges, els reptes principals per a aquest nou curs són, entre altres, «consolidar un projecte d'educació interior de l'alumnat, de les accions d'aprenentatge-servei, de relació amb l'entorn i amb un compromís clar en l'àmbit social; implantar un projecte de qualitat que menii a la cer-

tificació i, d'acord amb la decisió de l'Escola Pia de Catalunya, participar de manera activa i il·lusionada en la VII Assemblea de les seves institucions escolars per definir el pla estratègic per al proper quadrienni».

Per a Blanca Figueras, els eixos pedagògics de la seva escola que cal millorar són «la comprensió i l'expressió escrita dels alumnes i el càlcul matemàtic». També suggereix aquests altres: «Reorganitzar el plantejament de les matemàtiques al centre, reforçar l'aprenentatge de l'anglès, fomentar l'aprenentatge musical dels alumnes, afavorir el creixement personal des de l'àrea de descoberta d'un mateix i des de l'educació física i augmentar la participació del professorat en l'organització de la pastoral al centre.»

Moment actual

«L'escola és una institució sobre la qual pesen sempre moltes expectatives socials i familiars. Per això, sovint és qüestionada, alhora que molt valorada. Les escoles cristianes també viuen aquesta tensió comuna a tot el sistema educatiu. La crisi econòmica continua influïnt i condicionant alguns aspectes del dia a dia, tant

per la via dels recursos públics que es destinen a l'educació, com pel suport de les famílies, que és imprescindible per mantenir l'oferta de l'escola cristiana», especifica el P. Enric Puig.

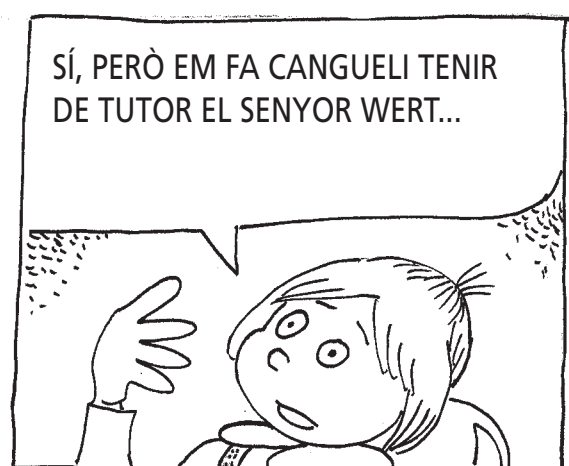
El secretari general de la FECC es mostra pessimista quan fa referència al moment actual que viuen les escoles cristianes: «Un altre factor que està tenint ja una forta incidència, però que en pot tenir més, és la caiguda demogràfica que patim a Catalunya. Ja fa tres cursos que el sistema rep menys alumnes de 3 anys (que és l'edat inicial en la majoria de casos). De seguir així, en algunes zones es pot arribar a posar en qüestió la mateixa continuïtat d'alguna escola.»

«Sempre cal donar nous impulsos a l'evangelització des de les escoles —subratlla el P. Puig—, tenint present l'entorn, les circumstàncies i les persones. La realitat actual no és homogènia. Cal atendre situacions de preevangelització, d'evangelització i d'activitat pastoral. És ben cert, també, que en molts casos les escoles esdevenen espais de primer anunci i els únics ponts que apropen els alumnes i les seves famílies al fet religiós, a la fe, a Jesucrist, a l'Evangeli i a l'Església. En aquest sentit, les

escoles cristianes són testimonis de fe que emergeixen a la ciutat secular. Aquesta realitat comporta una gran responsabilitat i demana respostes evangelitzadores.»

«L'escola té el repte constant de l'actualització permanent. La millora de l'educació fa temps que sabem que no passa per grans reformes legals o formals, sinó per processos de millora contínua a escala de cada centre educatiu. El moment actual és font de reptes. La situació de crisi demogràfica ha accentuat una certa competència entre els centres, que requereix no tan sols treballar i ser cada dia millors, sinó donar a conèixer allò que ens identifica i que pot ser atractiu per a aquells que estan en procés de triar escola», observa el secretari general de la FECC.

El P. Enric Puig informa que «l'any passat vam endegar una campanya de comunicació conjunta per acostar les famílies a l'escola cristiana com a col·lectiu, divers en la seva oferta però que assegura una proposta educativa guiada per l'evangeli de Jesús i un estil educatiu personalitzador que hi vol ser coherent. Enguany, hem de reforçar aquesta campanya i el treball per fer conèixer aquesta oferta educativa».

El Papa sosté que el futur són els joves «amb ales i arrels»

Scholas Occurrentes presenta al Vaticà una plataforma digital

Agències

Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va posar punt final al tercer congrés de Scholas Occurrentes, una xarxa internacional d'instituts escolars interreligiosos i multiculturals, hereva de les *Escuela de Vecinos* i les *Escuelas Hermanas*, nascudes a Buenos Aires quan el Pontífex era arquebisbe d'aquesta ciutat. Tots dos projectes s'enfoquen per compartir les problemàtiques dels estudiants de barris d'estrat social diferent per cercar solucions de manera conjunta i promoure'n la participació i el canvi.

El Bisbe de Roma va contestar, en connexió directa, les preguntes d'estudiants d'Istanbul, Israel, Sud-àfrica, San Salvador i Austràlia, i va pronunciar un discurs improvisat en què va subratllar la importància de la «cultura de la trobada».

En el seu diàleg amb els joves, Francesc va subratllar que «els murs separen, divideixen. Els ponts apropen. Comunicar-se és donar, és generositat, és respecte, és evitar tota mena de discriminació». Per al Papa, el futur és dels joves que tinguin dues qualitats: «Joves que tinguin ales per volar, per somniar, per crear, i que tinguin arrels per rebre de la gent gran la saviesa que ens donen.»

Tot recordant els inicis de Scholas, va comentar que «va bastir molts ponts. Perquè estem convençuts que la joventut necessita comunicar-se, mostrar els seus valors i compartir-los. La joventut necessita tres pilars clau: educació, esport i cultura».

El Papa va voler transmetre un missatge molt clar als joves: «No tingueu por. Al meu país tenim una expressió: "No se arruguen." No tingueu por, tireu endavant, bastiu ponts de pau, jugueu en equip i feu el futur millor perquè recordeu-vos que el futur és a les vostres mans. Somnieu el futur volant, però no oblideu l'herència cultural, sapiencial i religiosa que us va deixar la vostra gent gran.»

Francesc també va fer una advertència: «No podem deixar sols els nois, si us plau. No podem deixar-los sols, no podem deixar-los al carrer, ni desprotegits, i a l'arbitri d'un món en què preval el culte als diners, a la violència i a l'exclusió... Exclouen els nois, els ancians i, ara, la nova exclusió, tota una generació de joves sense feina als països desenvolupats.» En aquest sentit, va assenyalar que és molt important enfortir els vincles: socials, familiars i personals. «Tots, però especialment els infants i els més joves, tenen necessitat d'un entorn adient, d'un hàbitat veritablement humà, en què es donin les condicions per al seu desenvolupament personal harmònic i per a la seva integració a l'hàbitat més gran de la societat. Que important resulta l'afany per crear una xarxa, extensa i forta de lligams veritablement humans, que sostingui els infants, que els obri confiadament i serenament a la realitat...»

Escoles connectades

Scholas Occurrentes va presentar al Vaticà la primera plataforma *online* col·laborativa, multireligiosa i oberta a la comunitat educativa, que té com a lema «Construir la pau a través de l'educació i la tecnologia». L'objectiu és connectar institucions educatives del món i fer realitat els seus projectes.

La presentació va tenir lloc en el marc del III Congrés Educatiu Mundial de Scholas, que es va obrir amb una audiència del Papa als jugadors i familiars dels futbolistes que van protagonitzar el primer partit de futbol interreligiós per la pau. El congrés va acabar amb

«No podem deixar sols els nois al carrer, ni desprotegits, i a l'arbitri d'un món en què preval el culte als diners, a la violència i a l'exclusió...»

la videoconferència que va mantenir el Pontífex amb escolars dels cinc continents.

La nova Plataforma Scholas.Social unirà les institucions educatives de totes les creences i cultures d'arreu del món, per construir un espai generador de la cultura de la trobada. El lloc permet que alumnes i docents intercanviïn experiències per aprendre'n uns dels altres, així com compartir aquells projectes que demanin una mà extra, ja es tracti de recursos financers o de voluntaris.

Scholas va néixer fa un any per iniciativa del Papa, el qual va encarregar construir una xarxa d'escoles que pugui canviar la manera en què els estudiants aprenen.

Les floretes del papa Francesc

El Papa del desbloqueig

Fa uns dies vaig llegir un article de la periodista i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació Religiosa i Cultura, Miriam Díez, titulat *El Papa del desbloqueig*. Feia referència a la reactivació del procés de beatificació i canonització de Mons. Óscar Romero, arquebisbe de San Salvador que va ser assassinat d'un tret al pit mentre celebrava l'Eucaristia en un hospital per a malalts de càncer perquè denunciava en les homilies les violacions dels drets humans per part del braç militar i polític del seu país.

Era, doncs, un bisbe que es va alinear amb el poble, amb les víctimes de la violència i que se l'ha vinculat sempre a la Teologia de l'Alliberament. I aquesta associació va ser, en definitiva, un dels motius de l'estancament

del procés: l'ombra i el regust infundat d'un comunisme matacapellans i ateu al qual s'associava aquesta forma d'entendre l'Església.

Diu Miriam Díez que «facilitar la beatificació i posterior canonització de Romero és una manera de reconciliar-se amb els exponents de la Teologia de l'Alliberament i de l'Església dels pobres». Per això diu que ens trobem davant del «Papa del desbloqueig». I ho és. Del desbloqueig, de la valentia i la conciliació. La imatge que sovint em ve al cap per descriure el papa Francesc és la de la típica persona emprenedora i hiperactiva que s'enfronta a una feina colossal amb l'energia d'un huracà. Ho posa tot cap per avall per fer-ne una neteja profunda: sense por i sense mandra. La por i la mandra paralitzen.

Jordi
Sánchez
Torrents

Pelegrinatges del 2014-2015

TERRA SANTA

Del 26 novembre al 3 desembre

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener 2015

**Cristianisme etiòp. Celebració de l'Epifania
Timkat - a la Jerusalem africana - Lalibela.**

12-14 GENER / **Etiòpia cristiana:** Celebració del Timkat

FEBRER / **Índia:** El Rajasthan

MARÇ / **Roma i Assís:** Audiència papa Francesc

MARÇ / **Marroc monumental**

ABRIL / Setmana Santa / Pelegrinatge a **Santiago de Compostel·la i Fàtima**

ABRIL / **Grècia:** Ruta de sant Pau

MAIG / **Uzbekistan:** La ruta de la seda

MAIG / **Roma:** Secrets del Vaticà

JUNY / Pelegrinatge a Terra Santa

JUNY / **Nord d'Itàlia:** Ruta de Joan XXIII

JULIOL / **Canadà:** Costa del Pacífic

JULIOL / **Castella:** Ruta de santa Teresa d'Àvila

AGOST / **Armènia i Geòrgia:** Cristianisme al Caucas

AGOST / **Etiòpia:** Ètnies, cristians i tribus del sud

AGOST / **Terra Santa i Petra**

SETEMBRE / **Indoxina:** Vietnam i temples d'Ankgor

OCTUBRE / **Turquia:** Ruta de sant Pau

OCTUBRE / **Japó:** Gran imperi d'Orient

NOVEMBRE / **Pèrsia:** Ruta bíblica

DESEMBRE / Llums de Nadal a **Nova York**

DESEMBRE / Pelegrinatge a **Terra Santa**

Iraq

El patriarca de Babilònia lamenta l'emigració de cristians

Demana a la comunitat musulmana eradicar l'extremisme islàmic

Redacció
Bagdad

El patriarca caldeu de Babilònia i president de la Conferència Episcopal Iraquiana, Mons. Louis Raphael Sako, ha enviat una carta a la fundació pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) en què lamenta l'emigració de les famílies cristianes iraquianes. Segons informa AEN, el prelat assegura que «ara ha començat la segona fase de la calamitat, en la qual la història, el llegat, la cultura i la identitat d'aquestes persones es dissoldran».

Mons. Sako denuncia el «cop dur» que cristians i altres minories de l'Iraq pateixen «ja sigui pel saqueig de les propietats, dels diners i documents, per l'ocupació de casa seva o pel simple fet de ser cristians». A més, explica que l'emigració i els desplaçaments impacten de manera directa sobre tota la societat: «L'Iraq està perdent un component irremplaçable.»

En la carta, el patriarca caldeu es refereix a l'actitud de la comunitat internacional: «Sense menysprear tot el que s'ha fet fins ara, sembla que les decisions preses i les accions empreses no han ocasionat fins ara un canvi del curs dels fets.» Especialment s'adreça als Estats Units i a la Unió Europea i demana l'acció conjunta del govern central iraquí i del govern regional del Kurdistan perquè els desplaçats tornin a casa.

AEN també ha parlat amb el sacerdot argentí P. Luis Montes, missioner de l'Institut del Verb Encarnat a Bagdad. Aquest religiós sosté que «la solució és fàcil, però ningú no la vol posar en pràctica. En primer lloc, s'hauria de fer un enviament d'ajuda humanitària a gran escala. En segon lloc, cal pressió internacional sobre els grups i governs que fan costat a aquests grups terroristes per interessos particulars. Si això no es fa urgentment, la crueltat, els assassinats i les morts s'estendran durant molt de temps. Cal que la comunitat internacional es reuneixi i vegi la manera de frenar l'avenç dels terroristes. Les esperances vistes des d'aquí són molt poques».

Sobre la postura de la comunitat musulmana, Mons. Sako li demana més contundència en les declaracions «sobre els actes bàrbars realitzats en nom de la seva religió contra la vida, la dignitat i la llibertat dels cristians». Confirma que el fonamentalisme religiós continua creixent i reclama que els intel·lectuals i erudits religiosos islàmics examinin críticament aquest fenomen i tractin d'eradicar-lo «mit-

«Déu té el seu propi pla per a la nostra presència en aquest país i ens convida a difondre el missatge d'amor, fraternitat, dignitat i coexistència harmònica»

jançant una educació que creï una veritable consciència religiosa».

Màrtirs cristians

El patriarca de Babilònia es mostra orgullós del testimoni dels cristians iraquians i expressa que «aquesta crisi ens està ajudant a una reconstrucció espiritual, moral i material de les nostres comunitats. Déu té el seu propi pla per a la nostra presència en aquest país i ens convida a difondre el missatge d'amor, fraternitat, dignitat i coexistència harmònica».

Com explica el P. Montes a AEN, «aquest poble està donant màrtirs. Gairebé totes les persones que conec a l'Iraq i en altres països del Pròxim Orient tenen algun assassinat a la família per odi a la fe. D'altres han patit discriminació directa. Per a nosaltres, és un honor poder servir aquest poble. La quantitat de màrtirs que dona el Pròxim Orient és impressionant. Es coneixeran d'aquí molts anys i se'n parlarà com en les actes dels màrtirs dels primers anys del cristianisme. La fe que tenen malgrat la persecució és commovedora, així com la sensibilitat que tenen cap al proïsme».

Per això, els cristians iraquians agraïen de manera especial els gestos de proximitat del papa Francesc davant del drama que viuen. En aquest sentit, el P. Luis Montes afirma que «el Sant Pare té delicadesa pel que fa a la seva proximitat amb el poble de l'Iraq. Això per als cristians de l'Iraq és molt important. Haver enviat personalment algú per visitar el país, que ha vist amb els seus ulls el patiment d'aquest poble i que ha informat personalment el Papa, és una cosa que valorem molt. Mostra la proximitat del Sant Pare amb aquest poble i per a nosaltres és un gran consol».

Campanya per l'Iraq

AEN té en marxa una campanya de pregària i ajuda per respondre a la crida del patriarca caldeu de Babilònia: «Demano a tots els nostres germans i germanes cristians del món que ens ajudin amb les seves pregàries.» Per a més informació: www.ain-es.org.

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
Amb el patrocini de la FUNDACIÓ DR. ALBERT BONET
PROPOSTA DE SESSIONS FORMATIVES (2014-2015)

Doctrina social de l'Església i l'impuls del papa Francesc

DURADA: Octubre 2014 a maig 2015
FREQUÈNCIA: dues o quatre sessions mensuals (a decidir) d'1 hora i 30 minuts

Docents: Mn. Joan Costa, Concepció Huerta, Joaquim Alsina, Mn. Joan Lázaro, Mn. Antoni Babra, Mercè Fernández (membres del SEDASE)

CONTINGUT:

Octubre 2014: 9-23

- Presentació del curs.
- Origen, fonamentació, naturalesa, mètode de Doctrina Social de l'Església.
- Fonamentació bíblica de la DSE.
- Valor de la DSE segons el papa Francesc.

Novembre 2014: 13-27

- Història de la DSE: des dels orígens de l'Església fins als nostres dies.
- Documents de la DSE

Desembre 2014: 11

- Principis, criteris i directrius de la DSE (I).
- Déu és l'origen i el fi darrer de tot l'univers i, per tant, de tota societat.

Gener 2015: 8-22

- Principis de la DSE (II).
- La dignitat de tota persona prové d'haver estat creada a imatge de Déu i redimida per Crist.
- El bé comú: plena realització de totes les persones i de tots els grups.

Febrer 2015: 12-26

- Principis de la DSE (III).
- Una societat basada en el dinamisme intern dels seus membres.
- Preocupació pel bé de tots.
- Han de ser respectats els camps d'actuació propis a persones i grups.

Març 2015: 12-26

- Principis de la DSE (IV).
- Els béns que Déu ha creat estan destinats a tota la humanitat.
- L'home subjecte del treball.

Abril 2015: 9-16

- La persona humana i els seus drets.
- Els drets dels pobles i de les nacions.

Maig 2015: 14-28

- Estimar en la veritat.
- Algunes propostes del papa Francesc per fer un món millor.

Més informació i inscripcions: tel. 933 630 364
fedcristians@federaciocristians.org / www.federaciocristians.org
Preu de tot el curs: 25 euros (estudiants: 10 euros)

«El Senyor ens demana que obrim el cor, no les orelles»

Gmà. Juanjo Santos, fundador de la comunitat monàstica de sords Benedictins d'Effathà

Rosa María Jané Chueca

El germà Juanjo Santos va perdre l'oïda quan era un nen, però encara conserva algunes restes d'audició. El Senyor el va cridar a la vida religiosa i va passar 25 anys a la Trapa de Duena (Palència). Però sentia que Déu li demanava alguna cosa més, i el 2 de febrer del 2005 va fundar la comunitat monàstica benedictina Effathà per a persones sordes. Actualment viu a Huelva, on s'encarrega de la Pastoral del Sord de la diòcesi.

Què el va dur a fundar Effathà?

Va ser un procés molt llarg. La primera idea em va venir per la necessitat de crear una comunitat de persones sordes que poguessin realitzar la seva vocació i viure segons l'Evangeli. Els sords, en principi, no són admesos a les congregacions monàstiques i religioses. A simple vista, podria semblar una injustícia o marginació, però la meua experiència personal em diu que les persones sordes necessiten una atenció concreta. He estat molt feliç a la Trapa, encara que això no treu les dificultats, les lluites, el patiment... que viu una persona sorda, perquè la comunicació és molt important dins de la comunitat. I jo moltes vegades vaig viure les limitacions de no poder-me comunicar amb els meus germans o rebre formació. Els meus superiors em van donar permís per fer el pas i vaig començar la prova a Santander.

Quin balanç fa d'aquesta fundació?

Han entrat candidats, però no han perseverat. Actualment sóc a Huelva, amb un altre company que fa la mateixa experiència monàstica i que, de moment, és oblat. Tots estem en un petit monestir. Vivim de l'horta i fem un servei a la Pastoral del Sord que ens ha confiat el bisbe Vilaplana. Vivim entre la pregària i l'evangelització. Preguem en comunió amb l'Església per les necessitats de tothom i, en concret, per l'evangelització de les persones sordes i d'aquelles que treballen a favor dels sords perquè la fe de Crist arribi als sords amb el nostre testimoni, amb el nostre llenguatge de signes.

I les vocacions?

El tema de les vocacions el deixem en mans del Senyor. Això m'ha dut a reflexionar sobre si això és el que el Senyor vol de mi, només sé que estic a les seves mans i que em deixo portar per Ell i per l'Església, que m'acompanya, m'impulsa i em dona la seva benedicció. L'any que ve celebrarem 10 anys. Segur que faré una avaluació, un examen de consciència, d'obrir el cor al Senyor i demanar-li què vol que faci, quin camí he de seguir. Estic a disposició de l'Església perquè sóc limitat i sóc conscient que necessito ajuda. Jo sóc a l'Església, per a l'Església i per

Agustí Codinach

«El silenci és molt important per a la relació amb Déu i perquè la pròpia persona reflexioni, maduri, es conegui a ella mateixa...»

l'Església, i vull ser sempre a l'Església. Si l'Església creu que és temps de canviar de rumb, llavors canviaré de rumb, amb fe i amb alegria. Seguiré l'Esperit de Jesús.

En què es diferencia d'una comunitat d'oients?

No hi ha gaire diferència, però està enfocada cap a les persones sordes, a l'evangelització del sord. El nostre carisma específic és el món del sord. Un distintiu claríssim és el llenguatge de signes. Cada dia tenim trobades frateres, de recreació i la possibilitat de sortir fora. Vivim el silenci, la pregària, la *lectio divina*, la formació... el silenci és molt important per a la relació amb Déu i perquè la pròpia persona reflexioni, maduri, es conegui a ella mateixa...

És més fàcil per a un sord fer silenci?

Els sords no vivim pas en un món de silenci, som sorollosos, parlem pels descosits! Se'ns qualifica com «el món del silenci», però de silenci gens! Els oients creuen que els sords són persones silencioses i que els resulta fàcil el contacte amb Déu. Però no és així, de cap manera... sembla mentida, però els sords tenim problemes per fer silenci... no tenim el soroll exterior dels oients, no sentim els cops. El nostre soroll és interior, que també tenen els oients. Nosaltres tenim un soroll que podríem qualificar de «moviment». El llenguatge de les mans és com si fos so. La gent sempre està en moviment, no s'està mai quieta. Això ens molesta molt. És com si els diguéssim: «No podeu estar callats?» No hi sentim, però veiem els

moviments i això ens estorba i no ens dona tranquil·litat. Per als sords, el soroll és el moviment. Tot i que això depèn del grau de sordesa, perquè jo, per exemple, conservo restes d'oïda i percebo alguns sorolls.

Què necessiten per al silenci?

Cal una formació, acompanyar-los, ajudar-los, ensenyar-los i educar-los des de petits... perquè interioritzin el silenci, el llenguatge, el cor... però si no se'ls ha educat costa molt que facin silenci. Se'ls ha de convidar al silenci. En general, no han estat educats en el silenci.

La seva comunitat es diu Effathà... era gairebé obligat aquest nom?

No va ser una elecció premeditada, però és l'única paraula que apareix a l'Evangeli dita pel Senyor a una persona sorda. El Senyor ens demana que ens obrim a la seva paraula, que ens dediquem a lloar-lo. Els sords necessiten molta obertura a Déu i als germans. Per això el Senyor ens demana que obrim el cor, no les orelles. Si t'obres a Jesús de veritat, descobreixes les meravelles del Senyor. Les limitacions humanes, físiques, no són un impediment per viure la felicitat. Les assumeixes des de Jesús, encara que no tot és bufar i fer ampolles. El Senyor mira el cor. Les limitacions no impedeixen la fraternitat; al contrari, ens ajuden a créixer en la comunió.

Vostè va descobrir aquestes meravelles del Senyor...

En la crida del Senyor hi ha temors, rebuigs, riscos, compromís, renúncia a comoditats... això m'impedia fer el

pas i no em volia comprometre del tot. Vaig descobrir, a través de la Paraula de Déu, que havia de confiar en Ell, abandonar-m'hi completament... perquè la fe és un risc, però és un guany. Quan me'n vaig adonar m'hi vaig llançar, encara que sempre hi havia la temptació de lluitar i tornar enrere. Jo m'agafo a la promesa del Senyor i m'arrisco.

També cal arriscar-se en l'acollida a les persones sordes?

Sempre busco acollir tothom. Les persones sordes no són un motiu de divisió, és bo acollir-les coneixent les limitacions i necessitats que tenen, i ajudar-les. No imposar-los mai la integració, perquè això no dona fruits. Forçar no és mai bo, cal respectar la llibertat de les persones. Endinsem-nos en el món dels sords, no tinguem por. S'ha de confiar en el Senyor.

La darrera Trobada Nacional de la Pastoral del Sord, celebrada a Barcelona, es va centrar en l'alegria. Com es transmet una fe alegre?

El tema d'evangelitzar amb alegria és molt bonic i ens fa reflexionar sobre com evangelitzem. Ho fem amb passió, amb alegria, o per la força, per costum, per rutina? El Papa ens provoca i ens convida a evangelitzar amb alegria. No hi ha motius per estar tristos perquè tinguem la bona notícia del Senyor, també per a nosaltres, els sords. No tinguem por, perquè el Senyor és amb nosaltres i ens ha promès el seu Esperit Sant. També els sords podem ser missioners de l'alegria perquè vivim amb goig la presència del Senyor al nostre cor.

Opinió

Amós. El profeta dels espoliats

Teresa Solà
Doctora en Teologia
bíblica

El panorama d'una societat injusta, corrupta i espoliadora dels debils fa que el profeta de Tècoa, Amós, senti la crida de Déu amb la urgència i la força del rugit del lleó.

«El Senyor rugeix, fa sentir la seva veu» (Am 1,2). El rugit del lleó és l'enèrgica imatge d'una vocació imperiosa d'aquest home singular, que fa irrupció sobtada en l'escena del regne septentrional en el segle VIII aC. L'exigència de justícia social en Amós, com en general en els profetes d'Israel, no és quelcom eventual ni secundari. La base de la dimensió social de la predicació del profeta de Tècoa no rau només en el fet que Israel, a més de comunitat religiosa, fos ensem comunitat política, és a dir, fos un Estat, sinó també en el fet que la justícia social forma part del conjunt de les exigències fonamentals de la religió bíblica.

A diferència de la reivindicació social de les religions de Mesopotàmia, d'Egipte i de Grècia, que consideren la justícia com l'ordre social, com la salvaguarda de la propietat i com la protecció de béns adquirits, fos lícit o no el seu origen, la reivindicació social que prediquen els profetes d'Israel, en canvi, no solament és profundament eticohumana, sinó també teològica. La denuncia social d'Amós té l'aliança com a base: «Escolteu, israelites, la paraula del Senyor, vosaltres a qui vaig alliberar d'Egipte. Només a vosaltres us he escollit (amb l'aliança) entre totes les nacions de la terra. Per això mateix us demanaré comptes de totes les vostres injustícies» (Am 3,1-2).

El profeta s'encara a una societat amb una relativa expansió econòmica, però amb la inconsistència i fugacitat d'un foc d'encenalls encès sobre el sofriment dels pobres. Els polítics, la judicatura i el culte de determinats sacerdots són jutjats pel profeta de Tècoa: «Venen els febles innocents a canvi de diners i els pobres per un parell de sandàlies. Trepitgen el cap dels desvalguts, destrossen la vida dels humils» (Am 2,6-7).

El poder monàrquic se serveix del sacerdoti de Betel, que actua com una mena de «conferència episcopal» *ante litteram* per ofegar la veu del profeta: «El sacerdot de Betel, Amasies, fa saber al rei Jeroboam: el profeta Amós conspira contra tu. El que diu és intolerable» (Am 7,10).

El poder polític i econòmic se serveixen del poder judicial per espoliar i esclafar els humils: «Els jutges converteixen el dret en absentia i llancen per terra la justícia... Converteixen el

dret en metzina i la justícia en absentia» (Am 5,7; 6.12).

Passió per una fe pura i per una justícia genuïna

Tot el missatge del pastor de Tècoa està amarant d'un concepte elevat de Déu i d'un respecte profund per l'home. El Déu d'Amós és un Déu compromès amb l'home. De bell començament deixa ben clar que el Déu de l'aliança és un Déu moral: no se'l pot honrar sense respectar la llei moral. És un Déu que s'alegra i es disgusta, que sanciona justament i pedagògicament. Com el seu contemporani, el primer Isaïes, considera que l'aliança és trepitjada cada vegada que ho és un pobre: «Com és que tritureu el meu poble i esclafeu els pobres?» (Is 3, 15).

Amós, el primer profeta escriptor, és un home profundament escandalitzat per les injustícies que destrueixen els pobres. D'aquí que les seves denúncies siguin directes. En la duresa de les expressions i en el sarcasme dels termes emprats, més que hipèrbole, hi ha urgència de canvi en la monarquia, en la judicatura i en el clergat.

Una de les denominacions més expressives donades al profeta és la d'«home de la querella» (*ish rib*). El que aquesta denominació pot expressar ho explica prou bé el profeta contemporani d'Amós del regne del nord, Osees: «Escolteu la paraula del Senyor, fills d'Israel, perquè hi ha "querella de Déu" (*rib*) contra els habitants del país: no hi ha gens de veritat, gens de compassió, gens de coneixement de Déu; perjuren, menteixen i maten, roben contínuament i cometten adulteri i no paren d'amuntegar assassinats» (Os 4,1-2).

El profeta Amós sent la urgència i la força de la crida de Déu com el rugit d'un lleó que el mou imparablement a denunciar tot intent de convertir Déu en el gran encobridor de les poderoses classes corruptes, el projecte de legitimar amb la religió els privilegis immorals de les classes dominants i el perill que representa l'home descregut que pretén esdevenir un déu enfront dels altres homes, que espolia sistemàticament els debils i esclavitza els seus congèneres. Tot, fa veure la forta i al·ligonadora actualitat d'Amós.

CatalunyaCristiana

Subscriuiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP Tel. NIF

A/e:

☐ Edició paper 130€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions))
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Punt de vista

Josep Oriol Pujol i Humet

Director general de la Fundació Pere Tarrés

Atents a les interpel·lacions d'una nova realitat social

De forma associada a la crisi social i econòmica i principalment com a conseqüència d'aquesta, s'ha viscut l'emergència dels anomenats nous moviments socials. Alguns s'han fet més presents per les seves manifestacions públiques: 15M, Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, manifestacions contra les noves tarifes del transport o entorn de l'ocupació de «Can Vies»... Altres deriven en noves organitzacions polítiques de plantejament radical: les CUP, el Procés Constituent promogut per Teresa Forcades i Arcadi Oliveres, el partit X o Podemos. Si escoltem els fills i néts, si seguim determinades xarxes socials, si llegim a fons la premsa i estem atents a la realitat ens adonarem del calat d'alguns d'aquests moviments i dels seus plantejaments.

Simplificant, i com ja ha passat en altres moments en la història, és una revolta contra l'*status quo*. Es plantegen noves maneres de fer política promovent una democràcia directa, allunyada de la corrupció, i veritablement eficaç, davant una oligarquia financera cada cop més poderosa i hegemònica. A voltes, la forma d'expressar-se d'aquests grups pot no agradar, poden presentar manifestacions de violència i expressions que probablement no compartim. Malgrat això, la contraposició que evidenciem entre interessos financers i poders públics, que haurien d'estar centrats en el bé comú, no deixa d'interpel·lar.

Com tot grup que pretén una revolució davant l'establert, els nous moviments socials poden presentar formes i plantejaments ideològics allunyats de les conviccions d'una majoria social. Amb tot, val la pena deixar-se qüestionar pels seus plantejaments. És fàcil concloure, per exemple, que bona part del programa de l'anomenat «procés constituent» seria més propi per a la direcció del Fons Monetari Internacional (FMI) o la presidència dels Estats Units que per al Parlament de Catalunya, pel poc marge de maniobra que té. També podem dubtar del valor de les manifestacions, acampades

o ocupacions per part de qui, probablement, ja té habitatge familiar. Fins i tot podem recloure'ns en un espiritualisme convençut que un bon programa per a la persona i la col·lectivitat ja ho és el sermó de la muntanya i que aquestes expressions polítiques no són necessàries.

La realitat és dura per a moltes famílies. La convivència entre el poder establert i els interessos financers és inadmissible. La tolerància del frau en els impostos per la via dels paradisos fiscals o els fraus a l'Administració són un robatori als més febles. És raonable, i fins i tot higiènic democràticament, que sorgeixin noves organitzacions polítiques si les existents segueixen tancades al voltant dels aparells polítics que ostenten el poder i no responen a les inquietuds dels ciutadans. Caldrà estar alerta a les noves propostes i reflexions.

treuen matrimoni civil.

Francesc considera la crisi cultural profunda que travessa la família avui. Escriu: «En el cas de la família, la fragilitat dels vincles esdevé especialment greu, perquè es tracta de la cèl·lula bàsica de la societat.» S'hi aprèn la convivència i la pertinença als altres. És el lloc on els pares transmeten la fe als seus fills.

El Pontífex constata com és vist el matrimoni. «Com una mera forma de gratificació afectiva que pot constituir-se de qualsevol manera i modificar-se d'acord amb la sensibilitat de cadascú.»

Com és l'aportació indispensable del matrimoni a la societat? És de tal manera important que «supera el nivell de l'emotivitat i el de les necessitats circumstancials de la parella». El número 66 de l'exhortació es clou amb un ensenyament dels bisbes francesos: no es tracta només «del sentiment amorós, efímer per definició, sinó de la profunditat del compromís assumit pels esposos que accepten entrar en una unió de vida total».

Tot això no treu res a l'amor entre els esposos, sinó que el fa més ric. I el col·loca en el disseny de Déu que, en el principi de la creació, va formar l'home i la dona a la seva imatge i semblança, per tal que s'estimessin de cor i formessin una família. I, d'aquesta manera, anés creixent arreu la família de la humanitat.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Ginebra

És seu d'organismes internacionals i el seu Estat, Suïssa, no pertany a cap. M'ho havia avançat una amiga: «Quan vinguis, al costat d'on treballa hi veuràs un monument impressionant.» Va ser el primer que vaig buscar i no vaig quedar gens decebut. Es tracta del Mur dels Reformadors. Un no està acostumat a aquestes mides tan grans. Aquesta impressió descrita és de lluny. Si t'hi apropes i t'interesses per les inscripcions, en pots treure un altre profit. Les frases recorden el dia que la corporació municipal va acceptar solemnement la Reforma que li oferia Calví. Aleshores un recorda la degradació de la cort pontificia que va irritar tant Luter i que la seva denúncia va ser tan equivocadament rebuda a Roma, de manera que va derivar en l'escissió herètica. Sempre que hi he tornat és el primer que he visitat. Sé que no té res a veure aquesta capital que visito amb la que es va encomanar a Francesc de Sales. Ni tan sols em preocupa de saber on va viure. El que m'importa és que el sacerdot pietós va ser audaçment nomenat bisbe on es coïa el brou reformador més ardent. Ho va acceptar pacientment. Admirador de Francesc d'Assís i de Felip Neri, va complir l'encàrrec rebut amb destresa. El seu lema va ser, i aquí volia arribar, «saber florir allà on Déu ens va plantar». Ha estat el meu lema, el meu esperó i la meua exigència durant la meua llarga vida sacerdotal, i, en conseqüència, ha contribuït eficaçment a la meua felicitat personal. No hem d'oblidar la catedral de Sant Pere, on va predicar Calví. Confesso que cal visitar-la pel seu contingut religiós, però l'interior té una gran fredor. Un gòtic bell, al qual s'ha despulat l'interior. Si l'art cistercenc és auster, però no pobre, a aquest monument es nota que l'han despulat de les ornamentacions interiors. Evidentment, no oblidar mai acostar-me al llac i gaudir, si funciona, del doll. La decoració és un pur anunci capitalista. Bancs i rellotges. Als comerços he contemplat caps de música preciosa; els preus, però, no estan al meu abast. També hi ha orfèbreria d'estany, metall que m'agrada molt i que no veig en altres llocs. Malgrat la circulació pròpia de qualsevol capital centreeuropea, un es pot apropar i veure amb certa ironia el Palau de les Nacions i el de la Creu Roja. Hom pensa, mentre es veu envoltat de banderes, en Henri Dunant, que, després de la batalla de Solferino, contemplant els cadàvers i els ferits, va tenir la intuïció de fundar aquesta institució humanitària. Col·laboro modestament amb la Creu Roja. Sé que on no arriben els missioners i tantes ONG cristianes, que són les meves predilectes, amb una infraestructura ingent, la Creu Roja hi intervé eficaçment. (I per si es desconeix, cal dir que el fundador va triar com a emblema una creu vermella, de sant Camil, perquè aquest sant amb els seus es va comportar de manera exemplar salvant víctimes d'unes inundacions a Roma.) Malgrat la superficialitat aparent de Ginebra, emmarcada en un paisatge preciós de muntanyes prealpines, hom en pot treure profit espiritual.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

secretaria@catedralbcn.org

«Evangelii gaudium»: la família

Una recomanació cordial als lectors: que procurin llegir l'exhortació apostòlica, del papa Francesc, *La joia de l'Evangelí*. Permet una reflexió, serena i clara, sobre la situació del món i de l'Església en els nostres temps.

Quan el Sant Pare analitza «alguns desafiaments del món actual» es refereix d'una manera especial a la crisi de la família. Aquesta crisi, dissortadament, és una realitat. Abasta l'arc de persones joves que viuen «en parella» fins als adults que, essent casats, abandonen el cònjuge i s'uneixen a algú altre arbitràriament. Hi ha —d'aquests darrers— els que, havent rebut el sagrament del matrimoni, trenquen el vincle matrimonial i con-

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana

llserrall@gmail.com

Llaços d'amor

L'experiència humana de Déu, la manera de pensar-lo i de sentir-lo, té una gran repercussió en la vida. La nostra limitació personal troba dificultats a captar el totalment Altre, però fem maniobres d'aproximació. Els nostres filtres en poden distorsionar la imatge. L'ego, en les seves variades formes i expressions, crea les seves icones de Déu. Totes elles només són construccions idolàtriques. Fabriquem un Déu a la nostra mida: jutge, venjatiu, distant... en aquest cas, la por i el temor nien en el nostre esperit. Deixem de ser fills per convertir-nos en esclaus. No obstant això, al nostre interior hi ha la capacitat de sintonitzar amb Ell. Quan l'experimentem, connectem amb la dimensió essencial de l'amor.

Osees (11,1-4.8c.9), el primer dels profetes menors, desvetlla una imatge de Déu que s'allunya de molts textos veterotestamentaris. Al segle VIII abans de Crist, immers en una situació caòtica en tots els sentits, la seva veu profètica ressona límpida i descriu uns trets divins, allunyats de la ira i de la venjança. Déu no vol imposar-se per la força ni per la seva superioritat, sinó enfortir la relació amb els homes i les dones, malgrat les seves infidelitats contínues, amb llaços d'amor. Es tracta del pare que ensenya a caminar el seu fill, que el pren en braços, que en té cura amb suavitat, que se l'apropa a la galta, que l'alimenta, que l'atrau amb llaços de bondat... Osees transmet la paraula del Senyor: «No cediré a la meua indignació, no tornaré a destruir Efraïm, perquè sóc Déu, i no un home.» Aquesta és la diferència. L'home, a impulsos del seu ego, busca el triomf, la venjança, la ira, el control... i crea una imatge de Déu en consonància amb la seva baixesa. N'hi ha prou que tingui un instant de lucidesa, en el qual pugui sintonitzar amb l'essència, per albirar

Els nostres esquemes mentals, distorsionats per l'ego, ens impedeixen obrir-nos a l'essència

la força de l'amor. Només aleshores és capaç de descobrir una altra possibilitat. Osees anticipa en aquest text l'anunci que Jesús fa sobre el seu Déu i Pare. Escoltar-lo atentament, desentranyar el missatge que enclouen les seves paraules, observar-ne els comportaments...

permeten apropar-nos a Déu, que ens atrau amb llaços d'amor. No és una tasca fàcil. Els nostres esquemes mentals, distorsionats per l'ego, ens impedeixen obrir-nos a l'essència, que tan bé va expressar Joan en la seva primera carta: «Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor» (1 Jn 4,7-8). Aquestes paraules apunten al cim, però veure'l, sent un primer pas, no significa arribar-hi. Cal tot un procés, de vegades lent, que no tracta de conquerir sinó de deixar-se seduir per l'amor diví. Quan es posen en joc totes les dimensions de la persona, que es deixa atrapar pels llaços de l'amor, és possible que el senyal es converteixi en experiència i que el text d'Osees ens il·lumini el cor.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

viui70@yahoo.es

«No trenqueu la canya esquerdada...»

Tinc una gran pena clavada al cor pels últims o penúltims escàndols que a molts ens han sobtat. I no perquè m'espanti de res humà, perquè cada vegada sento més misericòrdia per la feblesa humana, sinó per tot el que sento al meu voltant, els comentaris d'arreu, el desencís de la gent i la manera d'aprofitar el moment per als propis interessos o per treure de dins tot allò que ens crema. Això, i perquè em sap molt de greu veure com es vol «trençar la canya esquerdada»...

La meua postura habitual és la de no ficar-me en allò per al qual no estic ben preparada i malament informada, com són els afers polítics amb totes les seves giragonses. La meua mirada sempre gira cap a la gent pobra o marginada que m'envolta i amb la qual m'entenc perfectament, malgrat que menteixin per defensar-se de la vida que els oprimeix.

Avui mirava els ulls senzills i plens d'impotència d'un captaire amic meu que, malgrat la seva disminució psíquica, té una picardia simpàtica que compagina amb la ingenuïtat pròpia dels infants. Sento la seva corredissa darrere meu, tot cridant-me pel nom, de lluny estant. Quan el tinc al costat, em diu amb una mena de somriure conquistador: «Avui em dones per a tres dies?» Li pregunto a què es deu aquell «avançament» i em diu, tot convençut: «És per si no ens veiem.» I quan li dic que sí que ens veurem i que ja l'hi donaré demà, argumenta molt bé: «Saps què?, més val avui... perquè és més segur.»

Un altre amic captaire, al qual sempre «li manca una miqueta per pagar l'habitació on viu —o més ben dit, on dorm— rellogat», em saluda amb l'argument de sempre.

Si us dic la veritat, no m'he sentit mai enganyada o defraudada per aquesta gent, els últims de la nostra societat que es veuen obligats a mentir o a dissimular la veritat per aconseguir unes monedes.

Per tot això i per la pena de la qual he començat a parlar, cada dia sóc més incapaç de judicar els altres. Si ni tal sols ho sé fer amb les meves febleses! I quan penso en el meu gran amor, Jesús de Natzaret, recordo dos moments de la seva vida: l'un quan, davant d'una terrible acusació, demana als acusadors que «qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra». L'altre moment, el del judici que explica Mateu 25, quan ens diu que només se'ns examinarà de l'amor. Que bé que ho va entendre santa Teresa de Jesús quan deia aquestes paraules: «Gran cosa serà a l'hora de la mort, veure que serem jutjats per qui hem estimat sobre totes les coses.»

I afegeixo allò que Jesús li va dir al fariseu que es creia just: «A qui més se li perdona estima més.»

Zoom

Eduard Brufau

Quan falta menys d'una setmana per al referèndum d'Escòcia, les darreres enquestes han rebaixat l'avantatge inicial de l'unionisme, i alguna fins i tot preveu una victòria del sí. En tot cas el resultat serà molt ajustat. Una victòria del sí duria al naixement completament pacífic i democràtic d'un nou estat a Europa i seria un revulsiu per al procés català.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Pensem-hi!

La notícia d'aquest estiu ha estat, malauradament, la confessió de Jordi Pujol. Se n'han dit ja moltes coses, però hi ha un aspecte que ningú no ha comentat fins ara. Em refereixo a la forta identificació que es vivia en aquells «gloriosos» anys 80 i primers 90 per una part important de l'Església diguem més representativa de Catalunya, en algunes de les seves institucions i personalitats més rellevants, amb la persona de Jordi Pujol, la seva idea de Catalunya i, en general, amb els postulats del partit que representava.

Recordo que moltes vegades, sense que t'ho diguessin obertament, en alguns d'aquests ambi-

ents eclesials si no combregaves amb les mateixes idees polítiques, amb el pujolisme, et feien sentir una mica com un cristià de segona, com si no estiguessis prou en regla. Recordo també, ja més recentment, la crispació terrible que es va viure en aquests ambients quan es va produir el canvi de rumb amb el primer tripartit.

Hi he pensat força aquests dies, i amb una certa tristesa. Crec que l'Església no s'hauria d'identificar mai amb cap idea política, amb cap partit, amb cap polític... Això no vol dir que no hagi de fer política, és a dir, que no s'hagi d'implicar activament en la construcció de la ciutat terre-

nal, atri necessari d'aquella altra ciutat que és el fi i l'horitzó de l'Església. Tampoc no hauríem d'identificar mai el nostre país, Catalunya, amb una persona, o amb una idea, o amb un partit polític. En el cas de Jordi Pujol aquesta identificació va ser tan forta que ara, de retruc, la seva caiguda ens afecta una mica a tots.

Això ara ens hauria de fer pensar, i corregir el que calgui. No podem renunciar a la llibertat dels fills de Déu. Tampoc no podem renunciar a la llibertat de ciutadans. Catalunya és un concepte i una realitat prou àmplia perquè hi càpiguen diferents posicions, i el cristianisme i l'Església també.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

La bombolla

Hi ha una temptació molt visible: la de viure dins d'una bombolla. O, si més no, intentar-ho. Molts ciutadans opten per fer-ho, perquè estan tips i farts del soroll polític i mediàtic que eixorda les seves vides i monopolitza les seves converses i trobades.

No cal ser profeta per aventurar que vénen mesos de grans turbulències polítiques. No sabem on som, ni sabem encara on anirem a raure. La incertesa ens acompanya des de fa temps i no és fàcil mantenir la calma i la tranquil·litat emocional en un context d'agitació i de soroll mediàtic. És fàcil sucumbir, perdre la pau, caure en la crispació, en la provocació i en la batalla dialèctica. Viure dins de la bombolla és intentar fer les

activitats diàries sense veure's afectat pel soroll mediàtic, per la cridòria dels polítics, per la por a la inestabilitat. Del treball constant i discret de milers de persones anònimes depèn el bon desenvolupament d'un país. La mestra ha de sortir a classe i explicar tan bé com sàpiga. La infermera ha de cuidar el malalt com si tingués entre les mans un tresor. El conductor d'autobús ha de repetir cada dia les seves rutines amb la màxima responsabilitat. Hi ha entorns favorables, hi ha entorns tòxics. La nostra circumstància no ajuda. Hi ha massa soroll, massa confrontació, i per això la temptació és evident: viure dins de la bombolla.

Amb tot, el sentit cívic ens obliga a no fugir d'es-

tudi, a aportar el millor de nosaltres mateixos a la societat, a apaivagar els ànims i a cercar vies de comunicació i d'entesa. La millor forma de compromís cívic, però, és fer bé la feina que un té entre mans, la que sigui, fer-la amb entrega i dedicació, fer-la com si no hi hagués res més al món que aquella feina. Concentrar-se és necessari, oblidar-se del món polític i social és fugir d'estudi.

Vulguem o no vulguem, el que passa al nostre voltant ens afecta. Podem tenir una actitud constructiva, podem, també, sumar-nos a la cridòria i fer que el soroll sigui finalment eixordador. També depèn de nosaltres. De cadascú de nosaltres.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell
de Cultura

Mirada al món

Ser VIP és ser inclusiu

Durant el mes d'agost, atès que el 18 es commemora la mort del Pare Hurtado, a Xile se celebra el Mes de la Solidaritat. Sant Albert Hurtado (1901-1952) va ser jesuïta i al llarg de la seva vida va crear la Llar de Crist i diverses iniciatives més de gran audàcia que fins avui donen molt contingut social al país austral. L'agraïment cap a ell fa que el mes sencer es commemori la importància de ser solidaris. «Sóc VIP, sóc inclusiu», ha estat el lema del mes, com a contrasentit d'aquells qui resguarden una certa intimitat per ser «importants» i remarcant que ser important és ser solidari. La inclusió és, a més, una de les fites de la reforma educativa que el govern està impulsant per a totes les escoles del país. L'objectiu és que no es faci selecció tal com s'ha fet en el cas del Sergio.

El Sergio és un nen brillant, té 13 anys i treu molt bones notes. Té la síndrome d'asperger i va a l'escola Cardenal Silva Henríquez, de Puente Alto, a Santiago de Xile, on fan integració. Ell és l'únic alumne amb aquesta síndrome en aquesta escola, però també hi ha una nena amb síndrome de down i altres nens i nenes que tenen necessitats especials transitòries, és a dir, que amb acompanyament les aniran disminuint.

El Sergio va ser entrevistat a la tele perquè pogués explicar la seva experiència, i també els seus pares. Estaven tots tres molt agraïts d'haver trobat un centre educatiu que estigués preparat per integrar necessitats educatives especials i de formar part d'aquella comunitat.

El Sergio havia estat uns anys en altres escoles on no se'l tractava des de la seva especificitat i havia patit molt perquè no aprenia i no li donaven l'oportunitat de mostrar-se. El Sergio és poeta, tots els seus companys ho saben i han llegit les seves creacions. Explicava amb dolor que li costa trobar amics i que en té dos i ell troba que són pocs. L'escola està molt agraïda de poder treballar amb nens i nenes que són per a tota la comunitat un plus, un valor afegit, són part d'un món divers on tots som diferents i necessitem el nostre tracte especial, però que no sempre ho reconeixem. La incorporació del Sergio i altres companys a l'escola fa que tots convisquin i es plantegin aquesta diferència, però, certament, no n'hi ha prou! Integrar no és incloure, tot i que és un pas important!

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

Lluitar per la pau

Va ser notícia de portada quan Barack Obama va anunciar el començament de la intervenció a l'Iraq per part dels Estats Units, amb el suport de França i el Regne Unit, i va advertir que seria llarga. A partir de llavors, els bombardejos intensos al nord de l'Iraq tenen lloc amb les conseqüents morts. Juntament amb aquesta notícia, vèiem la foto del qui va decidir els bombardejos —per cert, premi Nobel de la Pau— somrient, amb la seva dona i filles, que començaven les vacances a Martha's Vineyard, un lloc privilegiat del país, freqüentat també pels Kennedy.

Sembla impossible que, després de prendre una decisió així, algú pugui marxar de vacances i mostrar el somriure més ampli. No entro en ideologies, ni en qui són els bons o els dolents. Els bombardejos són exterminadors de vides. No hi ha cap altra manera de solucionar els conflictes? Cal lluitar per la pau, però no amb guerres.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Bravo, Mireia!

Mireia Belmonte va aconseguir en els recents Campionats d'Europa de Natació de Berlín sis medalles (dues d'or, dues de plata i dues més de bronze). Posteriorment, a la Copa del Món de Natació de Dubái va aconseguir quatre medalles (dues d'or, una de plata i una de bronze). No recordo, itinc molts anys, un rècord així en un esport tan humil, senzill i negat a la vanitat com és la natació. La natació, almenys a Espanya, no amaga fitxatges milionaris. La gent s'inscriu en el seu club, el més proper, el de tota la vida, i no hi ha problemes

Al costat del Santíssim

Fa poc vaig llegir, no sé on, que pel fet d'estar acompanyant el Santíssim Sagrament teníem ni més ni menys que el privilegi de tenir una «audiència privada» amb Déu, Nostre Senyor, amb Jesús Sagramentat. Només per això ja és un motiu més que suficient per passar un temps amb Ell. Però n'hi ha més: és que necessitem la seva companyia, perquè aquesta societat que ens proporciona tantes coses, de qualsevol tipus, no ens dona gairebé res per alimentar la nostra ànima. I encara que fos per una mica d'egoisme, per necessitat, Ell, per amor, no mereix estar mai sense algú que el vetlli. Lloat sigui per sempre.

JUAN RIBAS
Barcelona

per haver de pagar els nedadors. És esport en estat pur i la Mireia, que a més és maca i simpàtica, ha sortit a les primeres pàgines dels diaris. Molt bé, Mireia, endavant! Diferents exnedadores infantils (no hi havia dones, llavors) del Club Natació Barcelona t'envien tota l'energia que els queda.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Combatre l'esclavatge

Potser sigui convenient recordar que aquests dies s'ha anunciat el lema del missatge per a la 48a Jornada Mundial de la Pau, que se celebrarà l'1 de gener del 2015: «Ja mai més esclaus, sinó germans.» Per combatre l'esclavatge eficaçment cal abans que res reconèixer la dignitat inviolable de tota persona humana, a més de mantenir inamovible la referència a la fraternitat, que requereix la superació de la desigualtat, en base a la qual un ésser humà en pot fer esclau un altre, i el compromís conseqüent de proximitat i gratuïtat a favor d'un camí d'alliberament i inclusió per a tothom.

L'objectiu és la construcció d'una civilització fundada sobre la dignitat igual de tots els éssers humans, sense cap discriminació. Per a això, cal també el compromís de part dels àmbits de la informació, l'educació i la cultura a favor d'una societat renovada i configurada per a la llibertat, per a la justícia i, per tant, per a la pau.

JUAN GARCÍA RODRÍGUEZ
Càceres

Catalunya cristiana

La frase «Catalunya serà cristiana o no serà», atribuïda al gran bisbe Torras i Bages i que està inscrita a la façana del monestir de Montserrat, i que demano que de cap manera mai, mai, no sigui retirada, la trobo anacrònica. En canvi, a mi m'agrada aquesta altra frase: «L'Església a Catalunya serà catalana o no serà», que de cap manera demano que sigui inscrita en cap lloc. Amb el prec que algú que en sàpiga més digui alguna cosa, i amb llibertat cristiana i postconciliar.

Germà PIUS TÀSSIES i SEGARRA
Montserrat

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Armes i guerres

El que passa a l'Iraq clama al cel. El Papa ha dit que «és lícit aturar l'agressor injust». És possible, però, sense armes ni guerres? Un sacerdot amic em diu que la guerra mai no és lícita, ni la fabricació ni el comerç d'armes, i que els conflictes han de resoldre's amb diàleg. Què en pensa vostè?

Començaré per donar-li la meua opinió. Hi ha persones amb molt bona fe i poc sentit de la realitat, i certes propostes em semblen d'*Alicia en terra de meravelles*. És clar que si es pot solucionar amb diàleg cal fer-ho sempre, però també és clar que intentar dialogar amb segons qui és com parlar amb la paret. El cas que vostè concreta exigeix una acció immediata per «aturar l'agressor», i els mitjans han de ser proporcionats a la naturalesa i acció d'aquest agressor. El que escandalitza és la passivitat de les cancelleries del món davant de tant terror i salvatgisme. Pel que fa al tema de la producció i comerç d'armes, li diré que és complex. El Pontifici Consell Iustitia et Pax afirmava en aquest tema: «Cap transferència d'armes és moralment indiferent. Al contrari, posa en joc tota una sèrie d'interessos polítics, estratègics i econòmics de vegades convergents, de vegades divergents, que tenen cada cop més conseqüències morals específiques. La licitud de la transferència —sigui per venda, compra o per qualsevol altre mitjà— no es pot apreciar si no es prenen en consideració tots els factors que la condicionen.» En una humanitat ferida pel pecat i amb el perill que apareguin constantment «agressors injustos», les armes són necessàries, però igual de necessari és extremar la vigilància perquè el seu ús sigui just, cosa que, malauradament, no passa sovint.

El mateix document ofereix uns principis que s'han de tenir molt en compte: 1. No a la guerra: la guerra no és la solució dels problemes polítics, econòmics o socials. 2. El dret a la legítima defensa, sense limitar-se a assegurar-la cada Estat en el seu territori, sinó arreu del món. 3. El deure d'ajudar l'innocent. No hi ha el dret a la indiferència davant d'un agressor injust, un cop esgotades totes les negociacions diplomàtiques, quan hi ha el risc que sucumbeixi una població. 4. El principi de suficiència. A aquest principi s'oposa l'acumulació excessiva d'armes o la seva transferència indiscriminada. Segons aquests principis, en el cas que ens ocupa es tractaria d'aturar una guerra injusta promoguda per un grup d'autèntics criminals. Defensar els innocents que pateixen aquest terror no és només un dret, sinó un deure.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Nou curs de Novahumanitas

Redacció

Els caps de setmana del 27 i 28 de setembre i del 4 i 5 d'octubre es farà a Barcelona la primera de les sessions que convida a fer Novahumanitas. És una sessió que porta per títol *Descobreix-te tu mateix* i pretén donar a conèixer, d'una manera experimental, els elements que constitueixen la persona humana, com funciona cada un d'aquests elements i com s'interrelacionen entre ells.

Novahumanitas està convençuda que la veritable vida sempre ve de dins i vol ajudar a fer créixer totes les llavors de vida que hi ha en cada persona. Cal cuidar aquestes llavors i trencar la closca que no els deixa créixer, i això es fa sempre des de dins; és sempre un treball molt personal i molt interior.

Una simple imatge ens pot ajudar a entendre-ho: si es trenca un ou fecundat des de fora, es mata la vida; si es trenca des de dins per la força interior, surt una nova realitat. Totes les persones portem llavors fecundades dins nostre que volen desenvolupar-se. En el pinyó ja hi ha el pi. Cal cuidar aquestes llavors, trencar la closca des de dins, treure les pedres que no deixen créixer la planta. I això es fa sempre amb un treball interior i molt personal.

Novahumanitas vol ajudar les persones a fer aquest treball interior, a tenir una vida interior rica; vol ajudar a descobrir les llavors que portem dins, a desenvolupar-les i a treure els obstacles que no les deixen

Novahumanitas vol ajudar a fer créixer totes les llavors de vida que hi ha en cada persona

créixer. Quan la persona arriba a ser en realitat allò que és en potència és una persona realitzada, molt útil i molt feliç.

Estem fets a «imatge i semblança de Déu»; dins nostre hi ha com uns rajos de sol que vénen del gran sol que és Déu. Descobrint i vivint aquests «rajós de sol» podem arribar a l'ori-

gen d'aquests rajós. Moltes persones, a través de Novahumanitas, han arribat a Déu i ara pregunten i gaudeixen de la companyia fortificant del Déu, misteri d'amor.

Psicopedagogia

Es tracta d'una associació reconeguda i aprovada per l'Església i sense finalitats lucratives. Les seves activitats se situen en l'àmbit de la psicopedagogia del creixement de la persona. Pretén ajudar a descobrir i viure els dinàmismes de vida més profunds que cada ésser humà porta dins seu.

Ofereix diferents activitats formatives: sessions, seguiment individual i seguiment en grup. Les sessions

constitueixen la part fonamental de la formació. Tenen una durada de dos o quatre dies en continuïtat o en dos caps de setmana.

Pel que fa al contingut, hi ha dos tipus de sessions viscudes en respecte profund i en mútua complementarietat. Unes, adreçades a qualsevol persona que desitgi desenvolupar més la seva personalitat i tornar-se més «humana», i altres, dirigides especialment als qui viuen, a més, una experiència personal de Déu i desitgin aprofundir en la fe.

La metodologia és senzilla, activa i inductiva. Parteix de la vida i retorna a la vida. En cada tema s'ajuda la persona a prendre consciència del que ja viu bé, a verificar allò que ha de millorar i a il·luminar i dilatar la presa de consciència personal amb les aportacions de la psicologia o la teologia.

La formació Novahumanitas s'adreça a qualsevol persona adulta que vulgui millorar la seva qualitat de vida personal i relacional, qualsevol que sigui la seva posició social, el seu nivell cultural o la seva ideologia.

La primera sessió d'aquest nou curs, *Descobreix-te tu mateix*, serà impartida per Mn. Josep Font el 27 i 28 de setembre (primera part) i el 4 i 5 d'octubre (segona part) al carrer Àliga, 12, baixos (Barcelona). Les places són limitades.

Més informació: Mn. Josep Font, tel. 616 164 006, info-barcelona@novahumanitas.org, www.novahumanitas.org.

Tot recordant Mn. Modest Prats i la seva família

Francesc A. Picas

Inés Padrosa, admirada historiadora, ha publicat un record emotiu de l'il·lustre sacerdot Modest Prats, teòleg i filòleg, fill de Castelló d'Empúries, mort el 29 de març del 2014. Inés ens parla també amb gran afecte de la mare del sacerdot. La recorda com a «vídua de guerra».

Qui era el pare de mossèn Modest? En el llibre del Dr. Albert Compte sobre records de Castelló d'Empúries durant la República i la guerra civil, editat el 1994, a la pàgina 248, hi figura el nom del pare de mossèn Prats amb el número 21 dins de la llista dels 27 castellanins que foren assassinats durant la revolució anarcomarxista, implantada a Catalunya el juliol del 1936. Baldiri Prats Montalat —així es deia el pare de mossèn Modest— no va morir a la guerra. Fou víctima del terror roig que a Castelló d'Empúries va causar 27 víctimes, entre les quals figuren sacerdots, religiosos i pares de família.

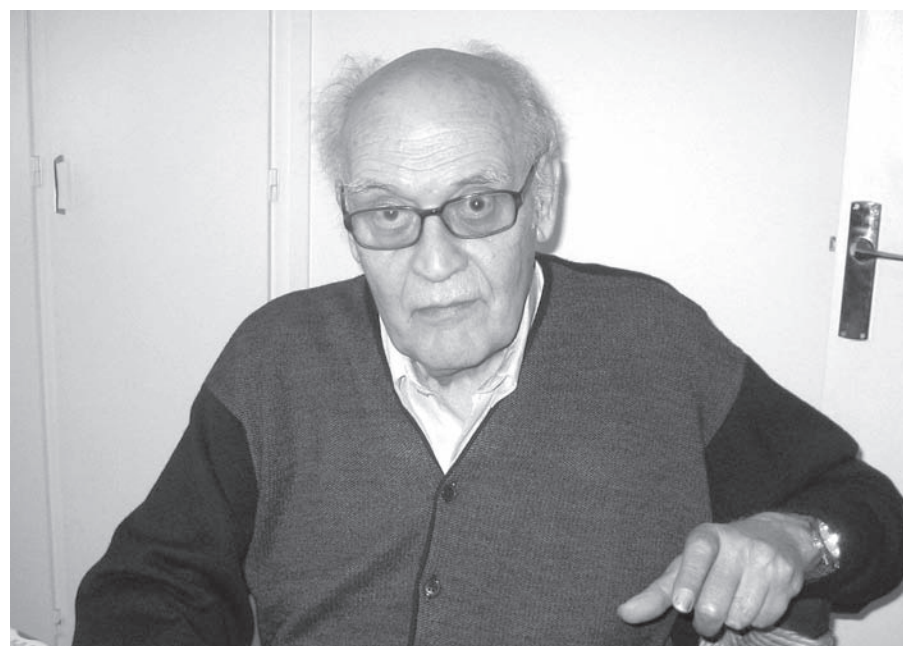
Baldiri Prats tenia 26 anys. La revolució va deixar orfe el seu fill, que

tenia uns dos mesos. El petit Modest va néixer el 5 de setembre del 1936 i el seu pare fou assassinat el 3 de novembre del mateix any. Amb el pas del temps, aquell nen orfe de pare esdevindria un gran sacerdot, teòleg i filòleg.

Al pare de mossèn Prats l'assassinaren juntament amb el seu oncle Gonçal Prats, de 42 anys. Estava casat i no tenia fills. Treballaven en el sector del metall i, com els ferrers dels pobles, ferraven els animals i llosaven tallants i relles. No tenien cap significació política. És cert que votaven els partits de dretes, anaven a missa i l'oncle, que tenia molt bona veu, era el puntal de la capella musical.

Sense judici

Foren amenaçats diferents vegades i detinguts provisionalment. Finalment, per por, van optar per exiliar-se i passar la frontera, però l'intent els va sortir frustrat, com en molts altres casos. Llavors es van refugiar a Ripollet, on l'oncle tenia

una germana. Allí van ser denunciats i el Comitè que els detingué va demanar informes telefònics a l'Ajuntament de Castelló d'Empúries i per la resposta que els van donar foren assassinats sense judici al cementiri de Montcada, un lloc tenebrós on van ser assassinats centenars de catalans.

No dubtem que la mare de Modest Prats esperava amb il·lusió l'arribada dels exèrcits de Franco per poder localitzar el cos del seu marit al ce-

mentiri de Montcada, soterrats oncle i nebot en una fossa comuna. I va donar gràcies a Déu quan l'Església va recobrar la llibertat, es van obrir de nou els temples i va poder batejar el seu estimat fill Modest, que una repressió inhumana havia privat de conèixer el seu pare.

Creiem que Modest Prats, cada dia a la celebració de la missa, recordava el seu difunt pare, que tantes llàgrimes va costar a la seva mare estimada.

Paraula i vida

La rauxa i el seny de Gaudí i de Ramon Llull

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'any que ve celebrarem el setè centenari de la mort de Ramon Llull. Llegint la biografia que l'escriptor Josep Pla dedica a Antoni Gaudí, en la sèrie dels grans homes de les nostres terres, m'ha impressionat el paral·lisme que fa, en la cloenda del seu suggestiu retrat literari de l'arquitecte, entre Antoni Gaudí i Ramon Llull. En primer lloc, produeix una notable admiració l'agudesia i la intuïció de Josep Pla en preveure la dimensió universal que assoliria l'arquitecte de la Sagrada Família, quan tot just començava aquest fenomen. «Gaudí —afirma Josep Pla amb gran perspiciàcia— és un dels catalans de volada més vasta que en la nostra història han existit.» Pla va incloure Gaudí en la primera sèrie dels seus *Homenots*, amb l'avertiment —en el prefaci del volum— que aquesta paraula «no té cap sentit despectiu seriós, més aviat assenyalava una certa voluminositat en el personatge qualificat d'aquesta manera». Resulta sorpre-

nent, per tant, que l'escriptor empordanès ja ens anunciï que sobre la figura de Gaudí i sobre la seva obra «s'està acumulant, provinent de tot el món, un tal interès, una tal curiositat, una massa tan enorme de bibliografia, que el seu cas tendeix a ser una repetició del de Ramon Llull». Evidentment, Pla no descuida la catalanitat de l'un i de l'altre, i així diu que «com més s'eixampla la dimensió universal de Gaudí, amb més claredat va apareixent la seva arrel terrestre catalana, més explícitament es manifesta l'home d'aquest país».

En ambdues figures, Josep Pla hi veu una encarnació de la difícil síntesi entre el seny i la rauxa. «Vist Gaudí des del punt de vista de la nostra habitual mediocritat, sembla un arrauxat emportat per una idea de grandesa, un foll sense precaucions, però aquest foll arrauxat resulta paral·lelament un calculador, un matemàtic agu-

díssim, un constructor de la pura racionalitat».

El de Gaudí és el mateix cas de Ramon Llull en un altre terreny, diu encara Pla. I és ben cert. També a Llull el varen qualificar com «Ramon, lo foll». Tots dos, Gaudí i Llull, projecten les seves obres respectives sobre «una sublim obsessió i una dedicació total». Un en el món de l'art, perquè Gaudí fou —reconeix Pla—, «a més d'un gran constructor, un gran artista, un nerviós de la bellesa plàstica, un permanent meditatiu, ultrasensible de les formes i dels colors de la vida». I l'altre en el món de la filosofia i la visió del món. Un i altre superant els paràmetres mentals dels seus temps respectius. A un i altre la seva rauxa els portà a pagar un tribut a la «mediocritat habitual».

És ben significatiu que tant Gaudí com Llull varen vestir les seves obres respectives sobre el rerefons de la simbologia catòlica, tant en la litúrgia com en el pensament.

Als quatre vents

Deu anys com a arquebisbe

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Hi ha dates que porten a donar moltes gràcies a Déu, d'altres a demanar-li perdó. Acostumen a ser dates que estan unides a esdeveniments importants de la nostra vida. Això m'ha vingut al cap en preparar aquest escrit setmanal, que perdonaireu que sigui més personal, perquè el dia 19 farà 10 anys de la meva ordenació com a bisbe i de la presa de possessió com a arquebisbe de l'arxidiòcesi de Tarragona. Només tinc motius per donar gràcies a Déu i demanar oracions perquè pugui exercir amb fidelitat el meu ministeri episcopal. Seguint el que tinc escrit d'aquell dia en el llibre *Records i esperances*, ressonen a les meves oïdes les lletanies dels sants quan, estirat davant l'altar de la catedral, em preparava per a la imposició de les mans per part dels més de trenta bisbes allí presents i escoltar l'oració consagratòria, amb les altres cerimònies pròpies de l'ordenació.

«Què va pensar durant aquests moments, estirat al terra?», em va preguntar un periodista. Era tanta la meva emoció que em resulta difícil respondre. Sens dubte m'encomanava a aquests sants i donava gràcies de cor per tot. Tinc molt gravat que abans d'entrar a la catedral vaig ser rebut per uns dos-cents joves al carrer de les Coques. Amb molts havia participat recentment en algunes etapes del Camí de Santiago i em va il·lusionar que fossin els primers a acompanyar-me. Després vaig ser rebut festivament, seguint la tradició, a la plaça de les Cols. A la porta de la catedral m'esperaven els canonges, que em van prendre jurament de defensar els drets de l'Església de Tarragona, metropolitana i primada, títols històrics que reuneix. El meu cor s'havia preparat i ja estava disposat per estimar.

Havia fet el primer pas.

Quan va acabar la solemne cerimònia a la catedral vaig rebre la salutació de moltes persones i em vaig entretenir una bona estona amb elles, i, quan vaig poder —era ja de nit— vaig anar a l'hospital a visitar un sacerdot —ara ja mort— que va tenir un col·lapse durant la cerimònia de l'ordenació.

Aquell dia tan intens va tocar a la seva fi. Després de moltes hores d'estar enmig de la gentada, va arribar la nit, vaig anar a l'habitació de la Residència Sacerdotal que tenia destinada i em vaig trobar sol. Va ser una impressió que va durar fins que vaig caure vençut per la son.

Com veieu, no se m'esborra el record del meu primer dia. Només tinc motius per donar gràcies a Déu per aquests deu anys i demanar les vostres oracions.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Joves amb desig d'evang

Joan Piñol
Barcelona

Un centenar de joves amb una fe forta, viva i ardent amb un sol desig: portar Jesús a tot-hom. L'amor que ells han experimentat i que els ha canviat la vida ara el volen transmetre, amb alegria i joventut, a tots els altres. Això pot ser encara possible? Pot perdurar en els joves catòlics aquest desig d'evangelitzar en una societat que vol recloure Déu? Doncs sí.

Entre el 28 i el 31 d'agost es van aplegar a Barcelona joves vinguts de tot Catalunya, de tot Espanya i també d'Itàlia i França per celebrar el Summer Event dels Sentinelles del Matí. Aquesta iniciativa de nova evangelització va néixer a Itàlia l'any 1999 de la mà del capellà Andrea Brugnoli i la laica Chiara Facci. El nom el prenen d'unes paraules que el papa Joan Pau II va adreçar als joves durant la Jornada Mundial de la Joventut de Roma, l'any 2000: «Estimats amics, veig en vosaltres els sentinelles del matí.» «Evangelitzar no està lligat a un moviment o a una espiritualitat concreta sinó amb el bateig», explica Brugnoli.

Barcelona pionera

L'activitat més coneguda dels Sentinelles del Matí és la Llum en la Nit. El mètode és senzill. Una església oberta durant la nit, un grup de joves prega i un altre grup va per parelles pel carrer a convidar altres joves a entrar dins el temple. Aquesta experiència només s'havia dut a terme a Itàlia i a la ciutat francesa de Niça fins que, al gener del 2012, un grup de la Delegació de Joventut de l'arxidiòcesi de Barcelona va conèixer la iniciativa. Els joves van quedar captivats pel projecte i, al maig del mateix any, es va dur a terme la primera Llum en la Nit a Barcelona. Des de llavors, amb la capital catalana com a pionera del projecte, els Sentinelles del Matí s'han multiplicat per diverses diòcesis d'Espanya. Entre octubre i gener vinents, 17 diòcesis més es prepararan amb un curs base per organitzar una Llum en la Nit. Entre elles, hi ha les 11 diòcesis andaluses i d'altres com Getafe o Alacant.

Atès aquest fort impuls, es va decidir que enguany la trobada estiuenca de tots els Sentinelles es faria a Barcelona. Fins ara, tots els Summer Event s'havien fet a Itàlia, i per primer cop s'ha fet fora del país transalpí. La responsabilitat dels catalans per organitzar aquesta trobada era important i han passat amb nota aquest repte. Encara més, aquesta trobada ha servit per donar forces a totes les diòcesis que duen a terme la Llum en la Nit: Astorga, Santiago de Compostel·la, Valladolid, Toledo i Madrid. Joves de totes aquestes diòcesis, acompanyats d'una desena de capellans i alguns seminaristes, han viatjat fins a la ciutat comtal. Els joves dormien a La Salle de Premià de Mar i celebraven l'eucaristia a la parròquia de Sant Cristòfol de la ciutat maresmenca. L'evangelització del dissabte, però, sí que es va fer a Barcelona.

Despertar els joves

La voluntat d'aquest projecte és desvetllar entre els joves catòlics el desig d'evangelitzar. Més que un projecte per atraure conversions és una iniciativa per enfortir la fe d'aquests joves. Al llarg de les xerrades, el pare Brugnoli va insistir en el sentit i la finalitat dels Sentinelles: «No es tracta d'organitzar

Les parelles convidaven la gent de la Vila Olímpica a participar en la Llum en la Nit.

Aquests joves han trobat Jesús i volen transmetre als altres aquest amor que els ha canviat la vida

moltes activitats sinó de formar cristians actius. No és un projecte més sinó un canvi de mentalitat per despertar els joves catòlics a l'evangelització.» Volen activar tots aquells joves que estan implicats amb l'Església però que els falta un impuls per sortir a parlar de Jesús. Bona part de la feina és formar nous sentinelles. L'evangelització no es limita només a fer una Llum en la Nit de tant en tant sinó que s'ha d'estendre al llarg de la vida quotidiana. El Summer Event també vol crear vincles entre els joves sentinelles d'arreu d'Espanya per tal d'ajudar-se mútuament.

Després de dos dies de formació i molta preparació espiritual, van sortir dissabte a la tarda als carrers del passeig marítim i la vila olímpica de Barcelona. En total, 40 parelles convidaven la gent del carrer a participar en la Llum en la Nit que se celebraria més tard a l'església de Sant Jaume. Són bojos aquests joves? Sortir a repartir un fulletó i parlar de Jesús? Són una mena d'evangelistes radicals? Allò que sorprèn desperta recels. Aquests joves són nois i noies normals i corrents, pecadors i no pas perfectes, amb problemes i dificultats, d'una humanitat radical.

Però aquests joves han trobat Jesús viu i han tingut una experiència directa amb ell que els ha canviat la vida. Amb les seves samarretes fúcsia, de lletres dissenyades amb gràcia i una silueta de la ciutat de Barcelona estampada, es passejaven somrients per fer aquesta proposta breu i respectuosa: «Avui Jesús t'espera a l'església de Sant Jaume.» En total, cada parella va aturar més de 10 persones, així que gairebé mig miler de joves van rebre la proposta.

A la nit va arribar el plat fort de la trobada: la Llum en la Nit. A la històrica església de Sant Jaume, al bell mig del casc antic barceloní, els joves van tornar a sortir en parelles. Mentrestant, la resta es va quedar a la parròquia. Uns, per acollir les persones que entraven i portar-les fins al Santíssim. Altres, per encarregar-se de la música i del cant, i d'altres, resant per les parelles que havien sortit. Just abans d'obrir el temple, es va dur a terme una hora santa en què es van llegir les paraules que Déu va dirigir al profeta Jeremies: «No tinguis por de ningú. Jo seré al teu costat per alliberar-te. Aleshores el Senyor allargà la mà, em tocà els llavis i em digué: poso les meves paraules a la teva boca.» En efecte, qui converteix és només Déu. Els joves simplement van oferir-se com a instruments del Senyor. Mossèn Brugnoli els va recordar: «Estigueu tranquils, vosaltres ja heu fet la vostra feina, a partir d'ara és cosa de Déu.» A les 11 es van obrir les portes del temple.

L'Esperit actua

El que va seguir a continuació només pot ser descrit per aquest humil espectador com un miracle. Joves que veuen l'església oberta i entren per curiositat, no creients que resen per primera vegada, gent que plora davant el Santíssim, nois que s'abracen als sentinelles i els donen les gràcies, joves que es confessen quan feia anys que no ho feien i un munt

gelitzar

d'històries més. Fins i tot, 8 joves van deixar el seu nom i el seu correu electrònic apuntat perquè volen conèixer més els sentinelles. En uns papers que hi havia al final del temple, molts d'aquests joves donaven també les gràcies.

Enmig d'un barri de festa i alcohol, de disbauxa i de discoteques, uns joves canvien els seus plans. Anaven a un bar o una discoteca, però uns joves els aturen, entren en una església i es fan preguntes sobre Déu i sobre les seves vides.

Testimonis d'una nit

La Sheila, una jove sentinella de 26 anys de Premià de Mar, va tenir una experiència preciosa. «Fa quatre anys que estic batejada i la meva família no és creient, però ahir els vaig convidar a venir. Vaig tenir el regal de poder portar el meu germà davant de Jesús Eucaristia. Tot i que no creu, va demanar-li al Senyor per les persones que estima.» Una altra noia no creient va entrar sense gaire convenciment, però mentre parlava amb el sentinella que la va acollir al temple va obrir-li el cor i li va explicar tots els seus problemes. Finalment, va fer una pregària davant el Santíssim: «Jesús, si existeixes, fes que cregui en tu.» Fins i tot va entrar un hongarès que era a Barcelona participant del Congrés Internacional de Cardiologia que va quedar fortament impactat per la iniciativa.

En conjunt, moltes persones tocadés per Déu. «La gent és sorprenentment simpàtica i receptiva. La majoria tenen molta curiositat quan els expliques què els proposem», explica un jove. «Els que primer et diuen que tenen molta pressa després són els que més estona es queden», relata un dels joves que feia l'acollida al temple. «Ens ha servit per vèncer els nostres propis prejudicis. Els que pensàvem que ens rebutjarien, aquells amb pírcings, tatuatges i pintes més estranyes, són els més receptius i amables», conclou una noia. Quan els joves sentinelles van «creuar dades» entre ells, van constatar que molts dels joves que havien aturat al carrer després van entrar a l'església. Les històries es van poder reconstruir entre tots per veure com Déu va canviar la nit de molts joves.

Els joves catòlics volen ajudar els altres joves, víctimes sovint de les drogues i l'alcohol. Però no jutjant-los des de lluny, ni rient-se'n, ni condemnant-los. Simplement, presentant-los aquell qui els pot ajudar: Jesús. Prova d'això és que els sentinelles no defugen les zones més difícils. Precisament fan la Llum en la Nit allà on hi ha més festa, més prostitució, més drogues. «No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors», va dir Jesús. Algunes parelles que eren al carrer van convidar a entrar a l'església prostitutes i rodamóns. Fins i tot, van entrar-hi tres cambrers del Hard Rock Cafè que sortien de treballar. Va ser una nit en què el Senyor va tocar molts cors a través d'aquests joves. Com va dir un sentinella: «Gràcies, Jesús, perquè m'has tornat a ensenyar que sóc dèbil però que, gràcies a tu, puc portar-te als altres joves.»

«La gent és sorprenentment simpàtica i receptiva. La majoria tenen molta curiositat»

Al llarg de dos dies, els joves es van formar acompanyats a La Salle de Premià de Mar.

A la nit, els Sentinelles van sortir a evangelitzar pels carrers del casc antic.

Molts dels joves que van entrar a l'església de Sant Jaume es van confessar.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

SETEMBRE

14. DIUMENGE

L'Exaltació de la Santa Creu (F), *Vermell*. Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 77 / Filèmon 2,6-11 / Joan 3,13-17
SANTORAL: Crescenci, mr.; Ròsula, mr.
15. DILLUNS

La Mare de Déu dels Dolors (MO), *Blanc*. Lectures: 1 Corintis 11,17-26-33 / Salm 39 / Lluc 7,1-10
SANTORAL: Caterina de Gènova, viuda; Nicomedes, mr.
16. DIMARTS

Sants Corneli i Cebrià (MO), *Vermell*. Lectures: 1 Corintis 12-14.27-31a / Salm 99 / Lluc 7,11-17
SANTORAL: Edita, vg.; beat Víctor III, p.; Vidal de Savigny, ab. i fund.
17. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Corintis 12,12,31-13,13 / Salm 32 / Lluc 7,31-35. O bé: *Sant Robert Bel-larmino* (ML), *Blanc*. Vic: **Dedicació de la catedral** (S), *Blanc*.
- SANTORAL: Ariadna, mr.; Coloma, vg. i mr.; Hildegarda de Bingen, ab.; Pere d'Arbuès, prev. i mr.

18. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Corintis 15,1-11 / Salm 117 / Lluc 7,36-50. Tarragona: **Sant Pius de Pietrelcina** (MO), *Blanc*.
SANTORAL: Ferriol, mr.; Irene, mr.; Josep de Cupertino, prev.; Sofia, mr.

19. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Corintis 15,12-20 / Salm 16 / Lluc 8,1-3. O bé: *Sant Gener* (ML), *Vermell*; Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Santa Maria de Cervelló** (MO), *Blanc*.

20. DISSABTE

Sant Andreu Kim Taegon (MO), *Vermell*. Lectures: 1 Corintis 15,35-37.42-49 / Salm 55 / Lluc 8,4-15
SANTORAL: Celina, vg.; Ifigènia, vg.
- Comentari de la Paraula
- Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es
-
- L'«Homo», el Fill únic de l'amor de Déu
- És innegable que el gran fruit de l'evolució és l'*homo sapiens*, tot i que, com que no era prou savi, l'han reduplicat en *sapiens sapiens*. Jesús, però, ens parla del Projecte final de l'evolució, de l'*homo*, sense més, del Fill únic de l'amor de Déu. Quan Déu resolgué manifestar el seu Projecte es produí el Big Bang, però quan, després de milions i milions d'anys, aquest Projecte d'amor es féu carn de la nostra carn en la persona de Jesús, en el desert precisament, després que pugés de les aigües del Jordà i es posés sobre ell l'Esperit com un colom per quedar-s'hi definitivament, no se n'assabentà ningú, llevat de Joan Baptista. I, tanmateix, quan se n'assabentaren els responsables d'Israel que l'havien de donar a conèixer al món, el van aixecar en una creu com un estendard de victòria, com havia fet Moisès amb la serp al desert, ignorant que entrava en el pla de Déu («cal que el Fill de l'home sigui aixecat enlaire») que «el seu Fill únic», el seu Projecte més estimat, pogués restar penjat d'un patíbul per a riota de tothom. Amb l'acció d'aixecar-lo enlaire, la crucifixió, un dels suplicis més horribles que s'ha arribat a empecar l'*homo sapiens*, ha adquirit en Jesús el doble sentit de creu i exaltació. La Llei de Moisès era fins aleshores la norma de conducta perquè el poble d'Israel tingués vida; l'*homo* Jesús ha estat «aixecat enlaire perquè tot aquell que li dóna l'adhesió tingui vida eterna». El fariseu Nicodem només entenia de lleis, ignorava que s'havia de néixer de nou de l'aigua i de l'Esperit. Jesús que, com Déu, que «tant estimà el món que fins arribà a donar el seu Fill únic», ha estat capaç d'estimar fins al do de si mateix, ha fet realitat que «tot aquell que li dóna l'adhesió no es perdi sinó que tingui vida eterna». Per sort Déu no s'ha constituït com a jutge de la humanitat, com l'hem presentat nosaltres: «Perquè Déu no envià el seu Fill al món per jutjar el món, sinó perquè el món per ell se salvi.»
- Lectures bíbliques
- Exaltació de la Santa Creu
- Lectura primera Nm 21,4b-9 del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.
- Els qui hauran estat picats, si miren la serp de coure, salvaran la vida
- Lectura del llibre dels Nombres:
- En aquells dies, tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vas fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable.» Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»
- Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida.» Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.
- Salm responsorial 77
- Escolta, poble, el meu ensenyament, escolta les meves paraules. Aprèn dels meus llavis aquests records, t'aclarirà el sentit dels fets passats.
- R. No oblideu les obres del Senyor.
- Quan els feria, ells el buscaven es convertien i tornaven a Déu. Es recordaven de Déu, la seva roca,
- Però no eren més que paraules, mentida davant d'ell a flor de llavis; els seus cors no eren sincers, cors infidels a l'aliança. R.
- Ell, tot amor entranyable, els perdonava la culpa i la vida, refrenava tothora el seu rigor, s'aguantava per no ésser sever. R.
- Lectura segona Fl 2,6-11
- Jesucrist s'abaixà, per això Déu l'ha exalçat
- Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:
- Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.
- Al-leluia
- Us adorem, Oh Crist, i us beneïm, perquè per la vostra creu heu redimit el món
-
- Glòria Monés
- Evangelí Jn 3,13-17
- El Fill de l'home ha de ser enlairat
- Lectura de l'Evangelí segons sant Joan:
- En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

Espai per a l'espontaneïtat

Mercè Solé

Membre de l'ACO i del Centre de
Pastoral Litúrgica de Barcelona
(msoletey@gmail.com)

Una vegada uns amics em van convidar al bateig de la seva filla, un nadó de poques setmanes, que, per indicació del mossèn, va estar reclosa a la sagristia durant tota la celebració i només en va sortir just en el moment de rebre els signes rituals d'allò que celebràvem. Vaig quedar impactada per aquesta mena de segrest infantil preventiu en una celebració on la nena era la protagonista i on la comunitat se suposa que expressava la seva acollida en el seu si. Per la solvència del celebrant, m'imagino que la litúrgia devia ser ortodoxa. Més aviat els qui ens ho miràvem amb ulls crítics haguéssim tingut feina per explicar, amb tots els ets i uts, el significat de cadascun dels moments de la celebració, cosa que sempre et deixa amb la sensació que alguna cosa no va bé, però que no tens prou arguments per expressar-ho davant l'autoritat. Perquè la veritat és que per a molts, segurament, el baptisme és també acollida de persones concretes en una comunitat no menys concreta, i d'alguna manera aquesta acollida comporta, almenys el primer dia, deixar-se destorbar per plors, alguna corredissa d'alguns cosinet o cosineta, els flaixos d'algunes fotografies, i gaudir de l'ambient festiu, els vestits «de menjar macarrons», que dèiem

a casa, i els confits pertinents. Sobretot si, com era el cas, pares i padrins són creients practicants i entenen bé el significat del baptisme.

M'ha vingut al cap aquest record quan he llegit la carta del cardenal Cañizares sobre el que ell mateix qualifica en el document com a «proble-màtica referent al signe de la pau». Jo, que estic acostumada a anar a misses on es canta el cant de pau (fet que és considerat com un «abús», perquè al missal no és previst un cant en aquest moment) i on la gent de la parròquia —força gran— dona la pau en un entorn de dos o tres bancs amunt o avall, dec tenir unes quantes coses a corregir.

Penso, però, que el signe de pau és un element molt significatiu. D'una banda perquè expressa bé que si no hi ha pau amb les persones concretes que ens envolten, no hi ha Eucaristia de debò. I això val per a les persones que et cauen bé i per a les que no, per a les joves i per a les grans; per a les que formen part de la comunitat cristiana i per a les que no. Donar la pau de vegades violenta i qüestiona. Senyal que el signe fa bé la seva feina.

D'altra banda, estem molt mancats de pau, ente-

nent per pau la capacitat de diàleg, de recerca de la justícia, d'interès per la gent que pateix, i em sembla que poc o molt en som conscients i ho expressem de moltes maneres. És un anhel que depassa les fronteres de les nostres comunitats i per això quan pensem en cants espontàniament en triem de vegades alguns que expressen valors fraternals universals, no només cristians.

I encara hi afegiria que l'efusivitat de la pau en cada moment de la vida té un significat diferent. M'agrada l'amabilitat mútua de la gent de la meua parròquia, que es coneixen de tota la vida. M'agraden els joves que aprofiten per abraçar-se amb entusiasme, o els adolescents que farien l'impossible perquè els adults no els petonegessin, o els nens que corren amunt i avall perquè tota ocasió és bona per moure's. Penso que l'espontaneïtat —mesurada— és una forma també de participació real de la comunitat i que és llàstima que per un afany de controlar tots els gestos, totes les paraules dels assistents, quedi en segon terme. Però el gest de pau, tal com el vivim a casa nostra, està molt arrelat. El temps i el sentit comú diran què en queda.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Segimon Fèlix Felinski

- ✓ Nascut a Wojutyn, Imperi rus, avui Ucraïna, el 1822
- ✓ Arquebisbe de Varsòvia defensor dels drets del poble polonès
- ✓ Deportat a Sibèria, va mantenir viva la fe dels presoners catòlics
- ✓ Va morir a Cracòvia el 1895
- ✓ Canonitzat el 2009 per Benet XVI

Aquest sant polonès pertanyia a una família noble i molt devota que s'havia distingit per la defensa dels drets dels catòlics i dels polonesos que vivien a l'Imperi rus. Per aquest compromís religiós i nacionalista la seva mare va ser deportada a un camp de presoners de Sibèria.

Segimon Fèlix va heretar dels seus pares aquest doble compromís. Com a sacerdot va estar al capdavant de diverses parròquies i centres catòlics de la Polònia ocupada per Rússia. També va desenvolupar un gran sentit de la pastoral social, i per tal d'ajudar els nens pobres va fundar la congregació de les Franciscanes de la Família de Maria. Pel seu zel pastoral va ser nomenat arquebisbe de Varsòvia, ministeri que en aquell moment, 1862, era una veritable creu de servei; la ciutat es trobava en rebel·lió contra les autoritats tsaristes, i aquestes havien fet tancar totes les esglésies. Sant Segimon Fèlix va reobrir tots els temples, va revifar la vida parroquial, el seminari i va ajudar els sacerdots empresonats. Però l'any següent l'imperi rus esclafava a sang i foc la revolta i l'arquebisbe va ser deportat a un camp de presoners de Sibèria, on s'hi va estar vint anys. Durant tot aquest temps va mantenir els altres presoners catòlics en la fe i va administrar els sagraments. Ja de gran va ser alliberat gràcies al Vaticà i va passar els darrers anys a la Polònia sota control austriac.

Urgell

El santuari andorrà de Meritxell ja és basílica

El cardenal Antonio Cañizares va presidir la celebració

Ignasi Miranda
Canillo

El prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, el cardenal Antonio Cañizares, va presidir el dilluns 8 de setembre al matí l'Eucaristia en què es va fer efectiva la concessió del títol de basílica menor al santuari de la Mare de Déu de Meritxell.

Amb el temple ple a vessar, van concelebrar l'arquebisbe Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, i els sacerdots de les valls andorranes, amb la presència també de les principals autoritats del Principat.

El cardenal Cañizares, que va pronunciar en català tota la litúrgia i una part de l'homília, va destacar que la celebració era «tot un Magnificat», i va recordar que «Maria és la millor mestra per conèixer la veritat que ens fa lliures».

En aquesta línia, el també arquebisbe de València preconitzat va assegurar que «Crist no és un codi de comportament, sinó que forma part de la nostra vida». Cañizares també va expressar el seu desig que la devoció a la Mare de Déu de Meritxell, molt popular entre el poble andorrà, «serveixi perquè hi hagi pau i convivència» entre la societat andorrana i tota la humanitat.

Al final de la missa, els concelebrants, les autoritats i tots els presents es van acostar a venerar la imatge de la Mare de Déu.

Els moments més importants de la celebració van ser la lectura de la butlla pontifícia, mitjançant la qual el papa Francesc concedeix al santuari de Meritxell el títol de basílica, i la descoberta de la placa commemorativa de l'esdeveniment.

Títol de basílica

Va ser el 13 de maig passat quan el Sant Pare va concedir la dignitat basilical al temple de la patrona

Joan-Enric Vives i Antonio Cañizares, en un moment de la celebració.

d'Andorra, coincidint precisament amb el centenari de la declaració pontifícia del patronatge. El bisbat d'Urgell havia fet la petició el 25 d'abril passat. El títol de basílica es concedeix a aquelles esglésies importants que, per la seva història, cultura i vida litúrgica o pastoral, són especialment significatives.

La distinció obliga el temple a promoure i reforçar la formació i l'estudi de la Bíblia i els documents del Magisteri eclesial, així com a reforçar les activitats públiques. Ara, amb Meritxell, el bisbat d'Urgell ja té tres basíliques menors. Les altres dues són la catedral de Santa Maria, a la Seu d'Urgell, i la de la Mare de Déu de Valldeflors, a Tremp.

«Maria és la millor mestra per conèixer la veritat que ens fa lliures»

«Crist no és un codi de comportament, sinó que forma part de la nostra vida»

proximitat del Papa en les processons ha canviat per passar a ser un element d'honor i que vol mostrar la unitat de l'Església amb el Sant Pare.

Gràcies pontifícies

La basílica de la Mare de Déu de Meritxell passa a tenir gràcies pontifícies: els visitants poden obtenir indulgència plenària en ocasions especials, vinculades amb el dia de l'aniversari de la dedicació de la mateixa basílica, el dia de la titular principal o d'altres.

Meritxell té un significat molt especial per a la ciutadania del Principat, i per a molts és, a dia d'avui, la seu de la religiositat andorrana. La fe i devoció del poble andorrà fan de Meritxell el cor espiritual del país.

L'edifici

El santuari de Meritxell es presenta com un dels exponents més representatius de l'arquitectura d'Andorra del final del segle XX. L'eclecticisme monumental de Ricard Bofill ha enriquit la cultura material del país amb una obra representativa i ha establert un precedent, pel que fa a l'arquitectura contemporània.

El Conjunt Històric de Meritxell està constituït per dos edificis: el santuari vell de Meritxell i el santuari nou de Meritxell, declarats béns d'interès cultural. La presència de totes dues infraestructures perpetua la continuïtat i la constant renovació del fet religiós i de l'Església com a institució.

Preparació i símbols basilicals

El santuari de Meritxell va preparar-se intensament per a aquesta diada: al llarg de la setmana es van dur a terme activitats pastorals, amb infants, joves i persones de la tercera edat que van fer el seu propi pelegrinatge a la basílica, en un camí cap a la interiorització i la pregària.

També es van estar preparant els símbols i emblemes basilicals: el conopeu, que és una peça de roba cònica amb bandes daurades i vermelles, or i porpra, que fa referència a la persona del Papa i indica que el lloc en què s'ubica és casa seva. Sempre està mig plegat i només s'obre quan el Papa visita la basílica. També el tintinacle, que és una mena d'estendard amb un campanaret de diverses campanes que es pot transportar. La seva antiga funció pràctica medieval d'avisar de la

Barcelona

Els jardins Rosa Deulofeu seran inaugurats el 20 de setembre

Redacció / Barcelona

Enguany s'han celebrat deu anys de la mort, a l'edat de 44 anys, de l'estimada i recordada Rosa Deulofeu, qui va ser delegada de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. A partir del proper 20 de setembre, a més, donarà nom a un interior d'illa de Barcelona.

Així, els jardins Rosa Deulofeu seran inaugurats a l'interior de l'illa Viladomat-Londres, antic edifici de la Bayer, el proper 20 de setembre, amb la presència de l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias. A les 10.15 h es farà la benedicció, i a les 10.30 h la inauguració institucional.

El districte de l'Eixample, amb el suport dels grups municipals de CiU, PSC i PP, ja va prendre fa temps la decisió de fer aquest homenatge a la que ara té la seva causa de beatificació oberta. Faltava trobar l'espai i data adequats, que finalment han estat decidits.

Solsona

El bisbe renuncia al Palau Episcopal

Mons. Xavier Novell ocuparà una habitació a la residència del Seminari

Ramon Estany
Solsona

Des d'aquest mes de setembre, el bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, deixa la seva residència al Palau Episcopal i es trasllada a una habitació del Seminari de Solsona, segons han informat fonts del Bisbat. La decisió, que es pot considerar un signe d'austeritat i senzillesa per part del prelat solsoní, coincideix també amb el fet que el bisbe de Solsona assumeix la direcció de la residència sacerdotal del Seminari, després que l'anterior director, Mn. Joan Casals i Cubinsà, hagi estat destinat a Súria.

Així doncs, Mons. Novell compartirà el dia a dia amb els capellans residents al Seminari, i només anirà al Palau Episcopal i a la Cúria per atendre els seus compromisos i responsabilitats. Novell va comunicar la decisió per carta als capellans de la diòcesi ara fa un mes. «El primer a donar exemple he de ser jo», deia en la carta. I és que aquesta voluntat d'austeritat no és nova en el bisbe de Solsona, que el febrer de 2012 ja va anunciar que s'abaixava el sou un 25% en el marc d'una campanya de caritat impulsada des de la seva diòcesi per fer front a les necessitats socials derivades de la crisi. Segons fonts de la diòcesi, Mons. Novell cobrava uns 1.200 euros, i amb la rebaixa es va quedar amb 900.

Amb el trasllat a la residència del Seminari, el bisbe de Solsona també referma la voluntat de portar una vida en comunitat (al Seminari hi viuen 14 capellans, 13 dels quals jubilats), amb sintonia amb la darrera homilia de la

missa crismal en què demanava fomentar la fraternitat sacerdotal entre els capellans que viuen a la mateixa parròquia o arxiprestat, amb l'objectiu de «fer passos perquè, en el termini de deu anys, tinguem una vida sacerdotal marcada per una vida fraterna que estimuli i enriqueixi la nostra vida espiritual i faci néixer un estil pastoral engendrador de comunitats vives i evangelitzadores».

Dret a decidir

Novell és el primer bisbe que s'ha posicionat clarament sobre la consulta del 9-N i assegura que «malgrat que són molts els episodis històrics en què s'ha intentat eliminar o limitar la seva identitat nacional, aquest poble mai no ha deixat de defensar-la i, avui més que mai, vol exercir els drets que li corresponen». Segons ell, «la Constitució de 1978 hauria d'aplicar-se de tal manera que fes possible que les nacions que formen Espanya puguin decidir lliurement el seu futur».

Xavier Novell considera que l'Església pot estar atenta a aquest debat, i parlar-ne, com ho va fer recentment el papa Francesc: «Hi ha qui considera que l'Església no ha de parlar sobre aquest tema, però el papa Francesc ho va fer en una entrevista el mes de juny passat. Va parlar obertament dels processos d'independència, distingint entre les emancipacions i les secessions. Va identificar el procés català com un intent de secessió i va evitar qualificar-lo moralment, tot i esmentar les condicions en les quals un procés d'aquest tipus seria obvi i just.»

En el seu escrit publicat al Full Dominical, el bisbe de Solsona expressa que «quan s'afirma que Catalunya no té dret a l'autodeterminació i que seria il·legal la consulta, s'està usant la llei per impedir un dret fonamental que és anterior i superior a l'ordenament jurídic vigent».

Al full diocesà, el bisbe de Solsona ha volgut fer públic el seu posicionament envers el dret a decidir dels catalans i assegura que «em calia dir una paraula adreçada a tots els fidels de la diòcesi sobre la qüestió clau que tenim plantejada: tenim dret o no a decidir el nostre futur?». Segons ell, la doctrina catòlica sobre el dret a l'autodeterminació dels pobles i de les nacions és «clara», i cita el papa Joan Pau II, que, davant de l'assemblea de l'ONU, va afirmar que «ningú no està mai legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d'existir».

En l'escrit, Xavier Novell manifesta que Catalunya «compleix els elements que la doctrina social de l'Església indica sobre la realitat de la nació: cultura, llengua i història». Tot i que el bisbe no es posiciona sobre la direcció del vot, sí que fa una crida als ciutadans a «no restar aliens a aquest procés» i els demana que «amb esperit democràtic i pacífic, escolliu amb tranquil·litat de consciència aquella opció davant la consulta que cregueu millor per al bé de Catalunya».

D'altra banda, Mons. Xavier Novell també ha defensat la llibertat de l'Església «respecte a qualsevol posicionament polític, com la legitimitat moral del dret a decidir dels ciutadans de Catalunya».

«Hem de tenir una vida fraterna que estimuli i enriqueixi la nostra vida espiritual»

«Escolliu aquella opció davant la consulta que cregueu millor per al bé de Catalunya»

«Conèixer què desitgem els ciutadans és fonamental»

El qui també s'ha referit al dret a decidir en iniciar el nou curs ha estat el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo. En el seu escrit setmanal al Full Diocesà de Girona, Mons. Pardo recorda que «cal sempre el discerniment, la informació, el raonament i la possibilitat de decidir. Conèixer què desitgem els ciutadans és fonamental per assumir decisions, siguin les que siguin, i per configurar el present i el futur». El bisbe també recorda que «ningú no és propietari del país, i que no hi ha una sola cultura ni una sola manera d'estimar-lo. És prioritari esforçar-se per cercar el bé comú per sobre de la pròpia manera de pensar i per sobre de qualsevol estratègia. Concretament, cal defensar el que sincerament creiem que és millor per als ciutadans, però alhora ens cal ser respectuosos, justos, amables envers les persones i grups que tenen postures diverses en relació amb Catalunya i el seu encaix amb Espanya».

Lleida

Festa de la fundadora i patrona de l'ancianitat

El bisbe Piris beneeix la nova recepció de la Llar Santa Teresa Jornet d'Aitona

Jordi Curcó
Aitona

El poble d'Aitona, bressol de santa Teresa Jornet, va celebrar el matí del 26 d'agost la festa de la seva filla i patrona de l'ancianitat, en la Llar que la congregació de Germanetes dels Ancians Desemparats per ella fundada té en aquest poble del Baix Segre.

Enguany ho féu amb una solemnitat especial i amb molta participació, ja que també es féu la celebració de les noces d'or dels matrimonis del poble i també la celebració de 80 anys. Acompanyaren a tots ells, als ancians de la Llar i a la comunitat de germanetes en la festa de la seva fundadora, l'alcaldeessa d'Aitona, Rosa M. Pujol, regidors de l'Ajuntament i altres autoritats comarcals i de la Generalitat.

La festa fou presidida pel bisbe de Lleida, Joan Piris, i començà amb la inauguració i benedicció de la nova recepció i algunes dependències de la residència, remodelades recentment per tal d'adaptar-les a la normativa de Serveis Socials. També es beneí una nova imatge de la santa, col·locada a l'entrada principal, que amb els braços oberts ens brinda acollida i calor.

Tot seguit, a la capella de la Llar que llueix com mai, se celebrà una solemne Eucaristia concelebrada per una dotzena de preveres, entre ells l'actual rector d'Aitona, Mn. Francisco José Ribas, i el rector emèrit, Mn. Antoni Guàrdia.

En la seva homilia el bisbe Joan Piris es referí a santa Teresa Jornet com una dona que va saber fer

El bisbe Piris, en el moment de la benedicció.

Fotografia de família de tots els presents a la celebració.

realitat el manament de l'amor de Jesús: «Estimeu-vos els uns als altres, com jo us he estimat.» El bisbe Piris digué que la santa va ser una dona inquieta, que buscà Jesús i el trobà amb els ancians més desamparats i desvalguts, lliurant-se totalment a ells i a la seva obra, les Germanetes dels Ancians Desemparats.

La celebració tingué un moment especial ple de simbolisme quan es féu la processó d'ofrenes, amb algunes tan simbòliques com el llibre de regles de la congregació, un quadre amb el dibuix de la nova imatge de la santa original de l'artista José Antonio Ferrer, paneres amb fruita d'Aitona portades per les pubilles i els hereus o l'oli i les postres típiques de Llardecans, els barretets.

Seguidament, el senador Marnel Plana, fill d'Aitona, va llegir l'acta de fundació de la primera casa asil d'Aitona, signada per la santa i que ella mateixa fundà el 12 d'agost de 1891. Va ser la primera fundació de la congregació a Catalunya. Després de la foto de família que il·lustra aquest reportatge, es féu una visita guiada a aquesta primera casa asil, on actualment es conserven records i pertinències personals de santa Teresa Jornet.

La festa va acabar amb l'escenificació de l'obra de teatre *Francesc Castelló visqué estimant i morí perdontant*, del franciscà P. Francesc Gamissans, a càrrec del grup teatral TOAR de Lleida. «Tot plegat va fer que resultés un dia esplèndid, molt solemne i inoblidable», ha dit la superiora de la comunitat, sor Montserrat Brescó.

Opinió

Els cristians i la política

Sempre he cregut que la pràctica de la política és una de les maneres més excel·lents de practicar l'amor fratern que Jesús ens va deixar com el seu manament per excel·lència. I des de fa molt de temps he fet el que he pogut perquè els laics i laïques cristians tinguessin com a primera opció treballar en el camp de la política. En principi, les persones que es dediquen a la política em mereixen un profund respecte i una gran estimació; i, això, malgrat la dolorosa decepció que produeix l'actuació d'algun polític, especialment quan es tracta d'un personatge excepcional, en el camp de l'ètica. En aquest sentit, de

la mateixa manera que hem d'exigir als nostres polítics que siguin exemples de laboriositat i d'honestat, també hauríem d'abandonar certes crítiques generalitzades i certes expressions —com ara «això és cosa dels polítics»— que afavoreixen la depreciació.

És molt fàcil carregar-se els partits o, millor dit, el sistema polític dels partits. Des d'una posició estrictament cristiana, cal considerar la democràcia una forma de govern molt millor que l'autocràcia o la dictadura. La política té com a objectiu el bé comú, i això els polítics mai no ho haurien d'oblidar: confondre els interessos del poble i del conjunt

dels ciutadans amb els interessos d'una ideologia o d'un partit és inadmissible. Però els partits tenen tot el dret de voler fer prevaler els seus punts de vista ideològics, estratègics i pràctics, si és que els consideren vàlids per al benefici i la promoció del bé comú de tots els ciutadans. Una cosa i una altra no estan de cap manera en desacord, per bé que cal sempre tenir cura perquè cap sector de la societat pretengui imposar els seus punts de vista a tota la ciutadania —en forma, posem per cas, de pensament únic—, emprant en forma directa o indirecta la força. En aquest sentit, sempre caldrà mantenir en vigència la lluita per alliberar

la política de qualsevol servitud, com ara l'economia de mercat, que necessàriament la desfigura.

La política té, per definició, una vocació d'universalitat. Per tant, els particularismes, vinguin d'on vinguin i siguin els que siguin, sempre seran nocius. Però ningú no pot ser «universal» si no està profundament compromès amb els interessos, posem per cas, d'un determinat territori. La unitat és una aspiració legítima i necessària, però la unitat no es pot aconseguir fent que l'altre pensi i actuï com tu, o fent que els interessos legítims d'una minoria quedin anul·lats pels interessos de la majoria.

Josep Gil Ribas
Prevere

Opinió

El risc d'un nou «integralisme catòlic» i el dret a decidir avui

Salvador Pié
Teòleg

Des de fa un cert temps, el dret a decidir avui ha esdevingut una qüestió ben viva a Catalunya, i hem vist que, a més dels partits polítics, també s'han posicionat públicament diverses entitats i organitzacions, entre les quals algunes de l'Església catòlica. Estem, doncs, en el camp lliure i responsable de les diverses opcions envers el país en què vivim.

La novetat, però, pel que pertoca a les entitats d'Església, és que algunes en les seves declaracions i ponències fetes públiques han proposat una reflexió que té el risc de caure en el que es podria anomenar «integralisme catòlic» (diferent d'«integrisme»!). Aquesta formulació, forjada a Itàlia, serveix per qualificar el risc d'alguns nous moviments catòlics que, intentant superar els clàssics nacionalcatolicisme, cristians pel socialisme, fonamentalisme, Tea Party..., busquen una nova articulació, el més «integradora» possible, entre la fe cristiana i una opció política concreta, restant però sovint abocats a confondre-les en una espècie de religió «civil» per a tothom! Per això, en aquest context cal recordar que si per una banda és bo comprometre's seriosament per

Cal partir d'una laïcitat seriosa que comporta afirmar la justa autonomia pròpia del món civil i polític

tot allò que és just a nivell polític i nacional, per l'altra cal tenir present de no caure en el risc d'una quasi identificació pràctica del cel nou i la terra nova cristiana amb un ideal polític o nacional concret.

M'adono honestament i amb certa sorpresa que hi ha formulacions publicades recentment que es podrien apropar a aquesta concepció, segurament sense que els seus autors ho vulguin i en siguin conscients. En aquest sentit, cal partir dels clars ensenyaments de la «Doctrina Social

de l'Església Catòlica» amb les justes concrecions dels Documents dels Bisbes de Catalunya (*Arrels cristianes de Catalunya*, 1985; *Al servei del nostre poble*, 2011), que toquen el concepte de nació amb els seus drets i la seva aplicació a Catalunya.

Ara bé, notem que aquest Ensenyament de l'Església té la funció d'afirmar els principis ètics bàsics, tot deixant a cada persona les decisions polítiques amb les seves possibles concrecions. No es tracta, doncs, de criticar o de contradir el dret bàsic a decidir que comporta l'ésser una nació —per això es va lluitar tant per la democràcia, i s'ha anat exercint ja aquest dret des de llavors fins ara—, sinó que cal tenir clar que la seva concreció avui no és, tal com afirmen alguns dels textos publicats i més divulgats, ni una opció fonamental —com a opció decisiva—, ni un principi ètic directament exigít per la Doctrina Social de l'Església, sinó que és el fruit raonat d'una opció prudencial i política, i per això els catòlics que creuen altrament sobre la seva forma d'exercir-lo avui no són infidels a l'Ensenyament de l'Església, com alguns d'aquests textos publicats

semblen apuntar.

Atenció, doncs, a aquest risc, de segur que involuntari i de bona fe, el de caure en aquest perill nou i més modern d'«integralisme catòlic». En efecte, els cristians hauríem d'ésser molt cautelosos, tot seguint el Concili Vaticà II que subratlla la justa autonomia del món (GS 36-39) i alhora tot diferenciant entre el principis generals de l'Ensenyament de l'Església i les seves diverses concrecions prudencials, i, alhora, recordant el mal, i fins i tot l'escàndol, que ha provocat la seva barreja indiscriminada en la història de l'Església, també a casa nostra. Per això, ni a la teologia, ni òbviament a l'Església com a tal, li pertoca avui ésser protagonista d'aquesta situació, sinó que cal partir d'una laïcitat seriosa que comporta afirmar la justa autonomia pròpia del món civil i polític. D'aquesta forma, l'Església particularment per mitjà del testimoni compromès viu i respectuós dels cristians, podrà fer més actuals les paraules de Jesús quan va afirmar, causant ja forta sorpresa en el seu temps, que cal «donar el que és de Déu a Déu, i el que és del Cèsar al Cèsar».

NOVA TEMPORADA

NOVES PROPOSTES

NOVA RÀDIO ESTEL

MÉS MÚSICA QUE MAI I MILLOR

 RàdioEstel

...i el missatge humà i cristià que sempre t'acompanya

- 107,5 Andorra
- 104,4 La Cerdanya
- 105,0 La Seu d'Urgell
- 103,4 Girona

- 98,4 Osona
- 93,7 Catalunya Central
- 91,5 Lleida

- 106,6 Barcelona
- 96,8 El Garraf
- 100,6 Tarragona
- 90,1 Tortosa

Cinema en diàleg amb la transcendència

Guillermo Arriaga presenta «Words with Gods» al Festival de Venècia

Redacció

La darrera gran aventura cinematogràfica del mexicà Guillermo Arriaga acaba de ser presentada al Festival de Venècia: *Words with Gods* («Paraules amb Déus»). Es tracta d'un film coral format per nou curtmetratges que s'endinsen, des de diferents perspectives, en el món de les religions. «L'objectiu de la pel·lícula —ha afirmat el director a Venècia, que es declara ateu, però cada cop més interessat en el tema religiós— és encendre un diàleg per comprendre'ns més bé a nosaltres mateixos i esdevenir éssers humans millors.»

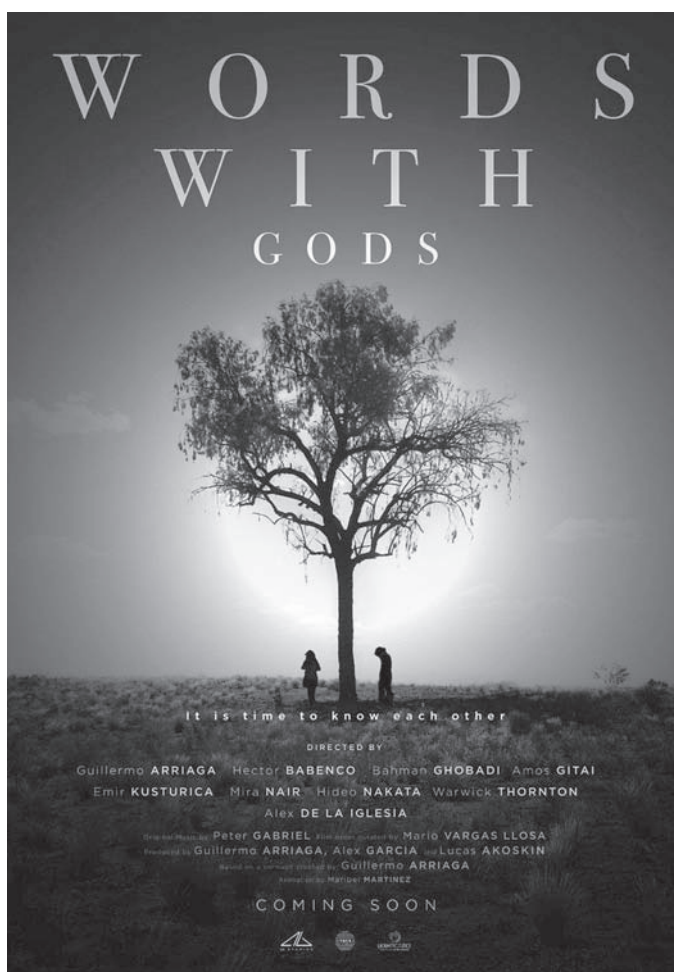
En aquest ambiciós projecte hi participen directors de la talla d'Emir Kusturica i Álex de la Iglesia, així com Héctor Babenco, Bahman Ghobadi, Amos Gitai, Mira Nair i Hideo Nakata. Cadascun aporta la seva visió particular sobre una religió fins configurar un mosaic colorista i agosarat, amb una narrativa visual i sonora gens convencionals. *Words with Gods* proposa un viatge iniciàtic que condueix l'espectador pels escenaris més diversos: des del Kurdistan iranià fins al bulliciós Bombai, passant pel desert d' Austràlia o la populosa São Paulo.

L'espanyol Álex de la Iglesia ambienta la seva història sobre el catolicisme a Madrid i la titula *La confesión*. Com no podia ser d'una altra manera, el director de *El día de la bestia* i *Las*

brujas de Zugarramurdi ha apostat per l'humor per encarar el tema que li havia estat proposat. «L'humor és una tècnica d'expressió que ens ajuda a apropar-nos a la realitat amb més llibertat —ha declarat—, i això era molt important per parlar de religió.» De la Iglesia, que es confessa catòlic, construeix la història sobre un equivoc divertit: un assassí és confós amb un sacerdot i en la seva nova condició de capellà es veu en l'obligació d'haver d'absoldre un moribund. En la presentació del film a Venècia, el cineasta ha assegurat que «el perdó dels pecats és la part més important de la religió catòlica». «El catolicisme es defineix precisament per preferir el pecador penedit a algú que sempre fa el bé. Això m'omple d'esperança i il·lusió», va acabar dient, no sense una certa dosi d'ironia.

Visió compromesa de la religió

Juntament amb l'elenc inter cultural de directors que s'han unit a aquest projecte, el film també compta

«Words with Gods», de Guillermo Arriaga, 2014. Mèxic.

amb la participació destacada de Peter Gabriel, responsable de la banda sonora, i de l'escriptor Mario Vargas Llosa, amic personal d'Arriaga, la

«Com a cineastes hem de preguntar-nos quin és el nostre rol al món, i en aquest sentit és interessant recuperar la idea de l'artista com a guaridor»

tasca del qual ha consistit a ordenar els nou curtmetratges de *Words with Gods*. Aquesta pel·lícula vol ser el començament d'una tetralogia sobre els temes fonamentals del món contemporani: religió, política, sexe i drogues. «Com a cineastes —ha assenyalat el director israelià Amos Gitai— hem de preguntar-nos quin és el nostre rol al món, i en aquest sentit és interessant recuperar la idea de l'artista com a guaridor.»

Després de la seva presentació en el 71è Festival de Cinema de Venècia, l'estrena al cinema de *Words with Gods* està prevista per a principis del 2015. Cadascun dels curtmetratges també serà distribuït posteriorment de manera independent.

El papa Francesc fa un gol per la pau

Redacció / Roma

«Estem al costat del Papa, és meravellós que hagi organitzat el Partit per la Pau.» Així d'expressió es va mostrar Diego Armando Maradona l'1 de setembre passat abans de participar en el primer Partit Interreligiós per la Pau. L'esdeveniment futbolístic i solidari va tenir lloc a l'Estadi Olímpic de Roma i hi van intervenir, convocats pel Papa, grans estrelles del futbol mundial. Entre elles, Alessandro Del Piero, Roberto Baggio, Gianluigi Buffon, David Trézéguet o Andrej Chevchenko. En total més de 50 futbolistes que van voler unir-se a la crida de Francesc per clamar per la pau.

«Desitjo donar-vos un missatge —va dir el Papa en l'audiència que va mantenir amb ells prèvia al partit—: eixampleu els cors de germans a germans! Aquest és un dels secrets de la vida. I també és la dimensió més profunda i autèntica de l'esport.»

El partit, que va ser organitzat per la xarxa educativa Scholas Ocurrentes i la Fundació Pupi, liderada pel futbolista Javier Zanetti, s'emmarca dins del III Congrés Mundial Educatiu d'Scholas, que va tenir lloc del 2 al 4 de setembre al Vaticà. Precisament, la idea d'aquesta trobada va néixer durant una audiència a l'abril entre el papa Francesc i l'exjugador argentí Zanetti. Els diners recaptats seran destinats a projectes d'inclusió social i educativa amb nens. «Us agraeixo perquè heu participat ràpidament en el meu desig d'aplegar campions i tècnics de diferents països i de diferents religions per enfrontar-se en una competició esportiva per testimoniar sentiments de fraternitat i d'amistat»,

Zanetti i Maradona van ser dos dels protagonistes del partit.

va dir el Papa als esportistes i les seves famílies presents a l'aula Pau VI del Vaticà.

Francesc també va subratllar que el partit per la pau, a més de servir d'ajuda als projectes de solidaritat, és «una ocasió per reflexionar sobre valors universals que el futbol i l'esport en general afavoreixen com la lleialtat, compartir, l'acollida, el diàleg i la confiança en els altres». «Es tracta —va afegir— de valors que uneixen totes les persones, prescindint de l'origen ètnic, de la cultura i del cre-

especialment als jugadors—. La discriminació és un menyspreu i vosaltres, amb el partit d'avui, direu no a qualsevol discriminació.» Va instar les religions a fer-se «vehicle de pau i mai més d'odi, perquè en nom de Déu cal dur sempre i només l'amor». «Religió i esport —va acabar assenyalant—, entesos d'aquesta forma autèntica, poden col·laborar i oferir a tota la societat signes eloqüents d'aquesta nova era en la qual els pobles "no aixecaran més l'espasa l'un contra l'altre".»

do religiós.» Més encara, «l'esdeveniment esportiu d'aquesta nit és un gest altament simbòlic perquè es compregui que és possible construir la cultura de la trobada i un món de pau, on creients de diferents religions, conservant la seva identitat, poden conviure en harmonia i respectant-se recíprocament.»

Francesc va manifestar el desig que l'esport contribueixi a «donar una aportació a la coexistència pacífica de tots els pobles, excloent-hi qualsevol discriminació d'origen ètnic, de llengua o de religió». «Sabeu que discriminar pot ser sinònim de menysprear —va indicar adreçant-se

La bellesa expressiva de la imatgeria religiosa

El Museu de Belles Arts d'Àlaba acull l'exposició «Quintín de Torre i Julio Beobide: dos imatgers bascos»

© Arxiu fotogràfic del Museu de Belles Arts d'Àlaba

«La Verónica»,
de Quintín
de Torre.

Redacció

El Museu de Belles Arts d'Àlaba presenta fins al proper 5 de novembre l'exposició *Quintín de Torre i Julio Beobide: dos imatgers bascos*, organitzada pel Departament d'Euskera, Cultura i Esport de la Diputació Foral d'Àlaba. S'hi poden contemplar un conjunt d'escultures religioses fetes pels artistes Quintín de Torre i Julio Beobide, que van ser, respectivament, mestre i deixeble.

Quintín de Torre (1877-1966) és un escultor de Bilbao que pertany a l'anomenada generació noucentista, l'estil del qual oscil·la entre el realisme i l'idealisme. Format inicialment a la seva ciutat a l'Escola d'Arts i Oficis i al taller de Serafín Basterra, va completar la seva educació a Barcelona, París i Itàlia. Tot i que a la seva joventut i primera maduresa va ser proper a plantejaments de temàtica social, va evolucionar cap a un esperit més clàssic, vinculat al renaixement italià i a l'escultura policromada castellana de temàtica religiosa. En aquesta vessant s'enquadren les tres peces que poden veure's a l'exposició.

Sant Joan és una talla de mig cos en la qual el deixeble favorit de Jesús es presenta com un home jove, amb trets fins i de bellesa gairebé idealitzada, cosa que contrasta amb l'important estudi anatòmic, especialment de la zona del coll i del pit.

A *Nicodem*, l'artista representa el fariseu que va ajudar a enterrar Crist com un home d'edat madura, amb uns trets físics molt marcats. El moviment de l'obra s'aconse-

gueix a través de la posició de les espatlles i els plecs de la túnica que el cobreix.

La tercera peça, *La Verónica*, representa novament una figura evangèlica. L'obra presenta una dona jove amb un vel que li cobreix tant el cap com el pit i on sobresurt l'expressió de tristesa del rostre, una tristesa continguda que es veu reforçada per la mirada baixa, amb els ulls gairebé tancats. L'obra destaca pel realisme i l'expressivitat.

Intensitat espiritual

Julio Beobide (1891-1969) pertany a la coneguda com a «generació dessagnada», perquè els seus components van patir directament les conseqüències de la guerra civil. Va néixer a Zumaya (Guipúscoa), va iniciar la seva formació a Barakaldo amb l'escultor gallec Asorey i a l'Escola de Talla i Modelat de la diòcesi de Vitòria. A partir del 1910 va anar a l'estudi de Quintín de Torre a Bilbao, el qual el va orientar en la seva dedicació a l'escultura religiosa.

L'obra que s'exhibeix a la mostra, *Dolorosa*, està feta en fusta tallada, sense policromar i mostra el gran domini de la tècnica de l'escultor. El rostre destaca per la seva gran emotivitat. Apareix coberta amb túnica i mantell amb plecs abundants que incrementen la sensació d'angoixa i de dolor, cosa que es reforça amb les mans entrelaçades de la Mare de Déu. La imatge reflecteix fidelment les característiques de l'escultura religiosa de Julio Beobide, d'una intensitat espiritual enorme.

Zurbarán, mestre del misticisme

Redacció

L'exposició *Zurbarán: una nova mirada* oferirà als visitants del Museu Thyssen-Bornemisza de Madrid, l'estiu del 2015, un recorregut selecte per la producció de l'artista extremeny des dels seus primers encàrrecs fins a les obres clau del seu període de maduresa. Una nova visió d'un dels pintors més importants del Segle d'Or espanyol gràcies a la presència de llenços inèdits o recuperats en els darrers anys i que mai no han estat exposats a Espanya.

La visió realista i mística de la pintura de Francisco de Zurbarán (1598-1664) l'han convertit en un pintor fonamental que ha estat reconegut pels corrents pictòrics moderns. La mostra confrontarà la seva obra amb la dels seus millors deixebles, així com amb la del seu fill, Juan de Zurbarán, representat pels seus bodegons refinats.

Obres de tema mitològic i retrats completaran l'àmplia producció de temàtica religiosa al llarg de les set sales d'exposició, comissariada conjuntament per Odile Delenda, historiadora de l'art i especialista en el pintor, i Mar Borobia, responsable de Pintura Antiga del Museu Thyssen-Bornemisza.

Museu Thyssen-Bornemisza

«Sant Francesc
contemplant
una calavera»,
de Zurbarán.

«Fills estimats! Pregueu per les meves intencions, perquè Satanàs vol destruir el pla que tinc aquí i robar-vos la pau. Per això, fills, pregueu, pregueu, pregueu perquè Déu, a través de cadascun de vosaltres, pugui actuar. Que els vostres cors estiguin oberts a la voluntat de Déu. Us estimo i us beneixo amb la meva benedicció maternal. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'agost del 2014

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 - 1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (49)

El cost dels petards i coets

No es pot negar que entre les moltes obres realitzades pel beat Pere Tarrés sobresurt la fundació del Sanatori Clínica de la Mare de Déu de la Mercè per a l'atenció de tuberculosos pobres.

El Dr. Gerard Manresa, gran amic i col·laborador del Dr. Tarrés, és qui explica més bé la gènesi d'aquesta obra sanitària: «Va ser el Dr. Tarrés qui va tenir la idea de fundar una obra per atendre el malalt tuberculós pulmonar, precisament en el moment en què el pacient era tributari d'un tractament actiu, a fi que l'espera obligada no li fes perdre la possibilitat de la recuperació. Hem de situar-nos a l'any 1945, quan encara no disposàvem dels medicaments que actualment tenim.»

«Un nombre considerable de malalts —continua el Dr. Manresa— acudien al Secretariat de Beneficència del bisbat (la futura Càritas). A Tarrés, que era el responsable d'aquest organisme, com a metge, li resultava violent donar unes pessetes i acomiadar així els malalts. Va sentir la necessitat d'oferir al pacient una ajuda positiva i seriosa. Jo estava de director de l'Hospital de l'Esperit Sant i estava a punt de deixar aquest treball, quan ell em vingué a

trobar al meu despatx per parlar-me'n. Jo no hi era i em deixà una targeta, en la qual em deia que l'anés a veure l'endemà al Secretariat. Hi vaig anar puntual i em digué: "Manresa, ara que estaràs lliure, podries ajudar-me a fundar un sanatori digne per als tuberculosos, un sanatori en el qual si un dia nosaltres estiguéssim malalts

no se'ns fes difícil residir-hi. El nostre bisbe vol que es faci la caritat amb tota dignitat."»

«Vaig acceptar la proposta i ben aviat, i amb l'aprovació del bisbe, posàvem fil a l'agulla. Disposàvem de cent mil pessetes, que un marmessor testamentari va posar a les seves mans. Vam decidir que el centre no seria un

Mn. Francesc Raventós
Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

lloc per aïllar els malalts físics, sinó un institut terapèutic d'aquesta malaltia, amb els tractaments que conduïssin a la seva cura», afirma el Dr. Gerard Manresa.

Esforços i sacrificis

El sanatori, inaugurat amb molts esforços i sacrificis, sense els mitjans més necessaris, fou una preocupació constant del Dr. Tarrés. I a la vegada, la nineta dels seus ulls fins poder afirmar que el Sanatori de la Mercè fou l'expressió més pura de la seva tasca al capdavant del Secretariat de Beneficència, on va immolar-se pel bé dels germans.

Expliquen que un any, el dia de Sant Joan, era al seu despatx, tot ensopit, amb el cap repenjat entre les mans. En preguntar-li si es trobava malament, va respondre: «No he dormit en tota la nit; és que a cada petard o coet que sentia, instintivament, en valorava el preu i pensava que jo no tenia llençols per al sanatori.» Així era en Tarrés. Ell, juntament amb el Dr. Manresa, poden ser considerats els fundadors del Sanatori Clínica de la Mercè que tant de bé va fer als malalts tuberculosos.

El món dels goigs (25)

<http://assocamicsdelsgoigs.blogspot.com/>

El que expliquen i canten els goigs de sant Antoni M. Claret

Una trajectòria tan rica i complexa com la que va viure el pare Claret difícilment pot encabir-se en un sol full, i a més a més en forma rimada com ho fan els goigs. Però sí que pot resultar interessant veure quins trets seus són triats per ser cantats popularment.

D'entrada mai no falta la filiació al seu lloc de naixement l'any 1807: «A Sallent vila feïnera/ vostre esguard s'obre a la llum/ com viola primicera/ ja d'infant doneu perfum», versos d'Antoni Malats que corresponen a uns *Goigs a llaor del P. Antoni Mª Claret* anteriors, possiblement, a la seva beatificació i que es van reeditar com a beat i com a sant moltes vegades, cosa que demostra la popularitat que va tenir.

La seva vida d'infant, que els seus «pares en vós veïen/ el minyó llest i eixerit;/ destre talment us preveïen/ en l'indústria del teixit», va canviar d'orientació en sentir una vocació que el portà al seminari de Vic i, en acabar, va ser «ordenat a Solsona/ nou ministre del Senyor».

La seva carrera eclesiàstica va consolidar-se tot «predicant *El camí dret*... caminàveu constantment/ sant Antoni de Sallent». Una gran facilitat oratòria i molts recorreguts predicant missions pels pobles el porten a «plantar la Creu al bell cim del Montseny» —la de Matagalls— i a redactar publicacions entenedores i populars com *El camí dret (per arribar al cel)* ja esmentat o el *Catecisme de la doctrina cristiana*, el 1848, que va assolir moltíssimes edicions.

Noves responsabilitats li arriben: «Vostres mèrits admirables/ amb la Mitra han premiat/ al nou món fan grans miracles/ vostra fe i vostra pietat.» Sis anys com a arquebisbe de Santiago

de Cuba i la gran fundació claretiana, «la vostra gran fillada,/ que el Cor de la Immaculada/ l'embolcalla amb el caliu», l'absorbeixen plenament fins que torna de Cuba reclamat com a confessor de la reina Isabel. Des de Madrid gestiona diverses activitats religioses i culturals. Havia creat també

la Llibreria Religiosa per difondre la doctrina cristiana «escampant llavor escrita/ dintre el solc del món modern,/ augmenteu vostra collita/ com pagès de bon govern». De fet, fou l'antecessora de l'Editorial Claret.

La seva situació rellevant el porta a Roma com a «membre il·lustre d'un concili/ aixequen la vostra veu,/ quan Déu inspira al Pontífex/ infal·lible el proclameu». La revolució del 1868 l'havia exiliat amb la reina, «i en l'exili, el món deixàreu/ beneïnt-nos amorós/ car un jorn havíeu d'ésser/ sant insigne gloriós». Va morir el 1870 «entre els monjos de Fontfreda/ l'amor va trobar la cleda/ per crismar la santedat». A Vic conserven el seu sepulcre.

Patronatge

Fins aquí la biografia basada en les cobles dels goigs, tot espigolant entre els seus versos. Però llegint amb atenció fora de les poesies, mirant els títols dels goigs, es poden descobrir aspectes que arrodoneixen la seva personalitat i projecció. És el cas dels nombrosos col·lectius que el tenen per patró i li fan magnífics fulls per honorar-lo: el Gremi Tèxtil Llaner de Terrassa quasi cada any li dedicava un full excepcional, amb lletra de Ramon Alzamora i impresos a la famosa tipografia Martí. També en té un dedicat pel Gremi de Filadors de Vic, amb lletra de Joan Castells del 1970. I la plaça de la Llana de Barcelona el venera com a patró amb un bonic full a dues tintes de Manuel Ibáñez Escofet del 1956. Atès que també havia estudiat a l'Escola d'Arts i Oficis Artístics de Barcelona, el van declarar patró seu i li van dedicar uns goigs rimats per Manuel Bertran a dues tintes.

Nora Vela

Actualitats científiques

Nous indicis de «matèria obscura» en el cosmos

Per Francesc Nicolau

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Més d'una vegada hem citat en aquesta pàgina d'actualitats científiques la hipòtesi d'haver-hi en el nostre univers una «matèria obscura» espargida a l'espai. És una matèria molt especial: no emet ni reflecteix llum, és impossible veure-la, però només ella pot explicar els efectes gravitatoris que s'observen en el conjunt còsmic. Almenys així ho diuen la quasi totalitat dels astrofísics.

Aquesta hipòtesi té una història: el primer que la proposà va ser el cèlebre astrònom suís Fritz Zwicky (1898-1974) a la dècada dels anys 50 del segle passat. Quan volgué mesurar la massa del cúmul de galàxies que es veu a la constel·lació de Coma Berenices, cúmul format per més de 1.000 galàxies, es trobà amb la sorpresa que les velocitats dels moviments que feien aquelles aglomeracions d'estrelles eren tan elevades que no s'explicava com es podia mantenir l'estabilitat del conjunt. Hi havia d'haver una gravetat afegida que només es podia explicar per l'existència de matèria invisible dins del mateix cúmul. I s'anomenà «matèria obscura».

Després s'han anat trobant d'altres indicis a favor de l'existència d'aquesta matèria dispersa pels espais estel·lars. En totes les galàxies estudiades s'hi veu una força atractiva que no és explicable per la sola acció de les estrelles que contenen. Pel que fa a la nostra Via Làctia, la cosa també ha quedat clara; per la velocitat amb què

es mouen les estrelles més allunyades del centre cal dir que hi ha més força gravitacional a l'exterior que la que prové només de les estrelles del conjunt. Més encara s'han estudiat les 12 galàxies satèl·lits de la nostra, i s'hi ha vist que, segons els càlculs, encara tenen proporcionalment més matèria obscura que ella. Tot això ha fet dir als astrònoms que és pels volts del 80% la quantitat de matèria de l'univers que és d'aquest tipus. És a dir que la matèria coneguda només seria una cinquena part del tot; la resta seria «matèria obscura». Serà veritable aquesta interpretació del que hi ha a l'univers?

Si és certa la hipòtesi, aquesta matèria ha d'haver tingut un paper primordial a l'hora de l'evolució de l'univers a partir del Big Bang, i s'ha fet a partir dels anys 70 l'estudi amb ordinador a través de programes informàtics, partint de considerar els 13.800 milions d'anys que, segons les últimes afinacions, sembla que té l'univers. Aquesta «cosmologia computacional» ha donat, entre altres coses, que a la nostra Via Làctia li correspondrien milers de galàxies nanes satèl·lits, cosa que no és així. Quina explicació donar-hi? Se n'han proposat tres: no caldria que fossin ben bé galàxies i per això no es veuen, o bé són tan dèbils que els telescopis no les albiren o bé el disc de la Galàxia les ha bloquejat en la seva majoria impedit-ne la visió.

Però ara s'ha plantejat una altra qüestió: per què les conegudes es troben pràcticament en un mateix pla (com els planetes del nostre Sol) i no en forma esfèrica al voltant de la Galàxia? Aquesta és la novetat científica que avui us puc explicar. L'expert en estudis computacionals de l'univers, Noam I. Libeskind, de l'Institut d'Astrofísica de Postdam, ha publicat un article a *Investigació i Ciència* (maig d'enguany) en el qual exposa que l'autèntica explicació de com se situen les galàxies nanes que rodegen la Via Làctia pot venir simplement de la «xarxa còsmica» formada per la

mateixa matèria obscura, cosa que cal tenir molt en compte. I ens diu: «Les galàxies només viatgen al llarg dels filaments de matèria obscura que les ha vist néixer i acceleren a mida que se'ns acosten a nosaltres. Així, doncs, aquests filaments fan d'«autopistes» de matèria obscura». I després dirà que els models numèrics semblen estar-hi d'acord.

Tindrà raó aquest astrofísic? Potser calen més dades per poder dir que sí amb certesa. Però, mentrestant, us he volgut explicar alguna cosa de les elucubracions que actualment es fan els que estudien l'univers...

Tradicions remeieres

De l'espernallac se'n diu també herba «guardaroba»

Acabada la sèrie estiuenca dedicada a la cuina conventual de tradició franciscanocaputxina, avui reprenc la sèrie quinzenal sobre les tradicions remeieres parlant-vos de les fulles de la santolina (llat., *Santolina Chamaecyparissus*; cast., *abrotano*), que són vermífugues i molt estimulants. Els antics frares posaven espernallac dins dels armaris per tal d'evitar que la roba s'arnés, puix que la seva flaire intensa és un dels millors i més eficients insecticides de caràcter natural i ecològic, tant que alguns en deien l'herba *guardaroba*. La flor de la santolina és groga i molt olorosa, i com que sol florir pels volts de Sant Joan en alguns indrets aquesta planta també és coneguda com a *Flor de Sant Joan*. Aquesta flor és molt rica en essències i gaudeix de grans

propietats estomacals i digestives, però segons una tradició molt arrelada sempre cal posar en ebullició un nombre senar de cabeçoles de santolina, ja que si el nombre fos parell llavors la tisana fa l'efecte contrari i produeix mal de ventre.

Els caputxins d'abans de l'exclaustració tenien una gran estima al donzell i a la santolina, car eren

unes plantes remeieres usades repetidament en diverses fórmules i preparats. Per exemple, per guarir la hidropesia els frares recomanaven prendre «una porció de sàlvia, de romaní, de mata (: llentiscle), d'espígol, d'espernallac, y tot açò se posa dins d'una olla ab vi negre del bo y se fa bullir bastant temps, luego que's treu del foch se posa lo vi y les herbes. Després en un gibrell es posa ajagut en una cadira y ben tapat que pugui rebre lo fum. Això ho faràs quinze dies, o més dies, y curaràs. Cada dia les herbes seran noves», segons s'assenyala en el text d'una antiga recepta aplegada pel P. Hilari d'Arenys de Mar; (T. A., *Receptari*, s.f).

A propòsit de l'espernallac, cal assenyalar que era una de les herbes que formava part dels elements a combinar en la celebrada *Ratafia*

Fra Valentí Serra
de Manresa
Arxiver dels
caputxins

de nous verdes que preparaven els antics frares caputxins. Per fer-la calia prendre i posar en maceració una bona proporció de «cireres guindes, taronges agres (verdes) y fulles de taronger, nous verdes, taronges dolces (verdes) y fulles del taronger; llimones y fulles del llimoner, sàlvia, orenga, flor de Sant Joan de les dues menes [pericó i santolina], escabiosa, romaní, ruda boscana, camamilla, menta, llorer, nepta, tarongina, fulles de presseguer, donzell, farigola, malva d'or y dos quartos de lliri de Florència ab tres nous moscades, una unça de canyella d'Holanda. Y per porró [: un litre] d'aiguardent se posa una lliura de sucre candi». Aquesta maceració calia realitzar-la dins d'una garrafa ben tapada, posada a sol i serena almenys durant trenta dies, per tal que el sol excités els principis actius de tots aquests elements. A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, de la fumària, que és una de les principals herbes *oficinales*.

JOAN MARIA ARENAS PRAT
Tretze. Històries sense sostre
 Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2014, 124 pàg.

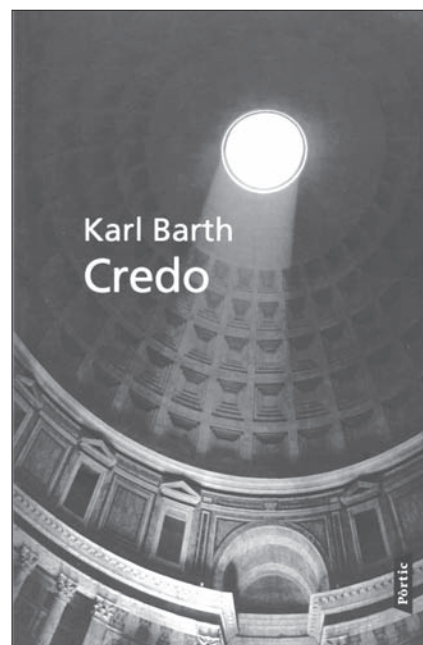
Aquest llibre ens mostra la vulnerabilitat del destí. S'hi presenten una sèrie d'històries que convergeixen en un centre d'acollida per a persones sense sostre. Les dramatitzacions, els silencis o les hipèrbols de cadascun dels personatges quan rememoren les seves biografies són les que els anys han anat dibuixant com les més adequades per justificar o explicar uns fets en molts casos llunyans i irreversibles.

CESC CÓNSOLA i ÀLVAREZ
Pregàries per (a) una comunió perduda
 Editorial Claret, 2014, 64 pàg.

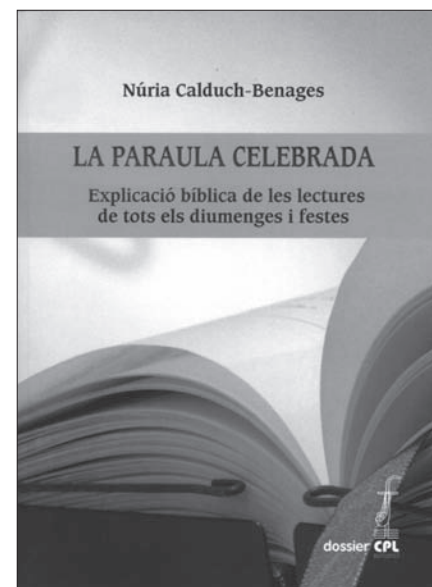
En la pregària, que és la relació íntima amb Déu, la comunió ocupa el lloc primordial. Quan fem l'experiència d'estar en comunió, descobrim un Déu que és comunió amorosa, o a l'inrevés, la descoberta d'un Déu amorós ens fa descobrir que només podem retrobar el sentit de la nostra existència en la comunió amorosa. Aleshores tots els altres conceptes (identitat, misteri, natura, perdó, fracàs...) queden lligats a la comunió.

KARL BARTH
Credo
 Edicions Pòrtic, 2014, 238 pàg.

Aquestes pàgines recullen les conferències pronunciades pel teòleg Karl Barth a la ciutat holandesa d'Utrecht davant d'un grup d'estudiants. Barth comenta, un per un, els diferents articles del Credo, en connexió amb el qual examina els principals problemes de la dogmàtica. Segons ell, l'Església no demostra la veritat, sinó que la confessa. Per comprendre el Credo cal entrar-hi. Dir *credo* («crec») és decidir; la fe és una decisió.

NÚRIA CALDUCH-BENAGES
La Paraula celebrada
 Centre de Pastoral Litúrgica, 2014, 496 pàg.

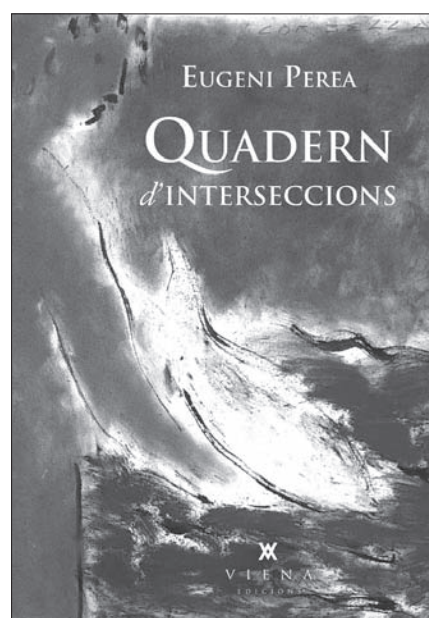
Les lectures que cada diumenge i cada festa escoltem en la celebració de l'Eucaristia són un dels millors aliments per a la nostra vida cristiana. Conèixer millor aquests textos que proclamem és una tasca que ens cal dur a terme constantment perquè puguin donar més fruit en nosaltres. Núria Calduch-Benages, doctora en Sagrada Escriptura, presenta el sentit de cada un d'ells i ens obre així les vies per poder-los aprofundir millor.

STEPHANIE LEHMANN
La botiga vintage Astor Place
 Edicions 62, 2014, 448 pàg.

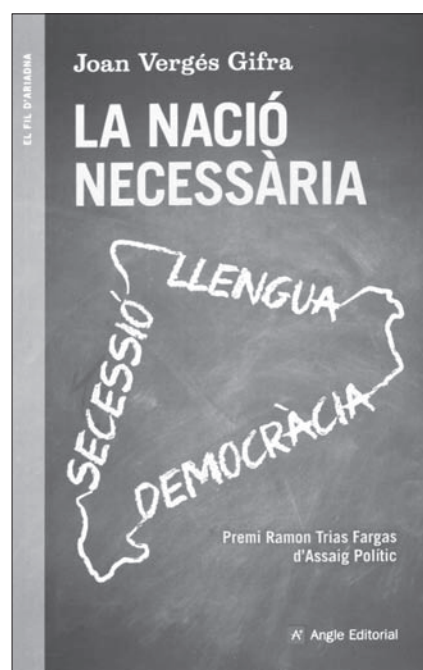
Nova York, 2007. Quan l'Amanda, propietària de la botiga de roba vintage Astor Place, visita una vella dama de l'alta societat novaïorquesa per comprar-li uns vestits antics, no sap que un dels objectes —un diari del 1907— li revelarà un passat ple de secrets. És la història de dues dones valentes i emprenedores que, tot i estar separades per un segle, estan unides pel talent i lluiten per aconseguir els seus somnis.

EUGENI PEREA
Quadern d'interseccions
 Viena Edicions, 2014, 240 pàg.

Eugení Perea és doctor en Història Moderna per la Universitat de Barcelona. La seva mirada prova de capturar en la fugacitat la bellesa d'un punt comú concret en el qual conflueixen persones i paisatges; a través del seu quadern es complau a descobrir interseccions de vegades imperceptibles. Un nou dietari d'aquest escriptor i historiador de les terres tarragonines on transmet el plaer de la reflexió quotidiana.

JOAN VERGÉS GIFRA
La nació necessària
 Angle Editorial, 2014, 204 pàg.

En aquest volum s'aborden tres qüestions fonamentals: quins són els millors arguments a favor de la política lingüística catalana, quina és la millor justificació del dret a la secessió de Catalunya i fins a quin punt podem afirmar que l'ideal democràtic juga a favor del dret a decidir dels catalans. En tots tres casos, el filòsof i professor Joan Vergés arriba a la conclusió que el concepte clau és la idea de nació.

PIERRE LEMAITRE
Nos vemos allá arriba
 Ediciones Salamandra, 2014, 444 pàg.

Aquesta novel·la —ambientada el novembre del 1918, tan sols uns dies abans de l'armistici— és un cant emocionant a la capacitat de superació de l'ésser humà i, alhora, un retrat agosarat d'una societat desfeta per un dels invents més cruels: la guerra. L'escriptor Pierre Lemaître hi integra amb saviesa elements de gèneres tan diversos com el relat d'aventures, el drama psicològic, la crònica política i l'al·legat antibèl·lic.

Crítica literària

D'aventures i llibres

Griselda Oliver i Alabau

Llicenciada en Filologia Clàssica

La llibreria ambulant és un petit i deliciós *divertimento*, una obra àgil, rítmica i de bon pair. La trama argumental d'aquesta obra narra la història de la senyoreta Helen McGill, que, farta d'haver passat tota la seva vida cuidant-se de les feines del mas de Sabine Farm i del seu germà, el famós escriptor Andrew McGill, es llança a l'aventura, després que un homenet barba-roig, anomenat Roger Mifflin, irrompi inesperadament en la seva vida rutinària.

Roger Mifflin és un professor d'escola que decideix abandonar la seva professió per dedicar-se a la venda ambulant de llibres. Al cap d'un temps —i aquí on comença la nostra aventura— creu convenient traspasar el seu negoci perquè vol escriure un llibre. És així com va a parar a Sabine Farm i la protagonista d'aquesta història accedeix a comprar-l'hi, no només per evitar que el seu germà perdi el món de vista quan vegi el carro (p. 23), sinó també perquè «havia estat vivint en aquell mas durant gairebé quinze anys, sí, senyor, des que en tenia vint-i-cinc, i que pràcticament no n'havia sortit mai» (p. 27). Comença l'aventura de Helen McGill,

CHRISTOPHER MORLEY
La llibreria ambulant
Traducció de Dolors Udina
Viena Edicions, 2014, 160 pàg.

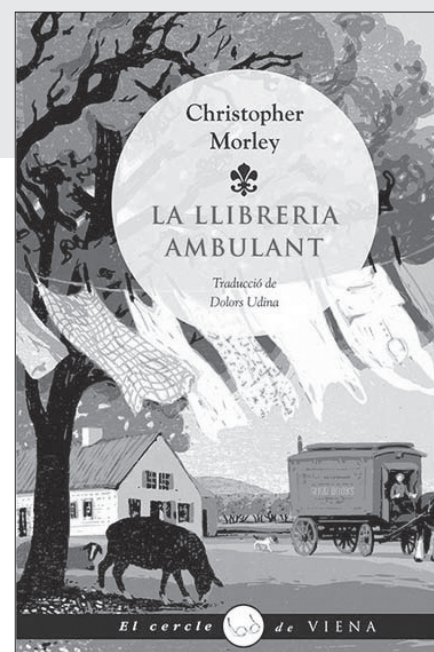
doncs, una dona que decideix deixar enrere la seva vida grisa i monòtona i començar, amb una empena formidable, com diu ella, «La revolta de la dona» (p. 28).

El Parnàs, propietat inestimable de Roger Mifflin, és un carro carregat de llibres. L'estira una euga, la Peg, i l'interior està perfectament acomodada per poder fer-hi vida: «No hi havia un centímetre d'espai que no servís per a alguna cosa, per a un prestatge o un ganxo, un armariet o alguna altra cosa» (pàg. 25). A més, en el preu també hi va inclòs un gos, en Bock. Amb un farcellet a la mà i la il·lusió d'emprendre una aventura fascinant, Helen puja al Parnàs i comença el viatge amb la companyia del que ara és el seu nou mentor, en Roger, que li ensenya no només l'art de vendre llibres, sinó també l'amor cap a ells. De fet, tota la novel·la és

una proclamació d'amor envers els llibres, els llibreters i les llibreries.

Amb un estil semblant als llibres de viatge, el precedent dels quals és, sens dubte, *L'Odissea* d'Homer, la narració ressegueix les inesperades peripècies que Helen, acompanyada de Roger, viu a la carretera. Entre línies el lector hi pot trobar la recerca de la llibertat i de l'emancipació femenina, que és el que mena la protagonista a embarcar-se en aquest periple, tot i l'oposició ferma del seu germà, que creu que la seva germana s'ha tornat boja.

Amb aquest relat tan suculent com engrescador Christopher Morley (1890-1957), un periodista nord-americà que va recórrer tots els racons dels Estats Units, se les enginyera perquè el lector no aparqui la lectura, sinó que segueixi fil per randa la història de la nostra protagonista i no s'oblidi

de cap detall: l'autor sap com fer-ho per aconseguir que la trama t'atrapi. La seva primera obra, de fet, va ser precisament aquesta, *La llibreria ambulant*, que ara Viena Edicions ofereix amb una traducció brillant de Dolors Udina que fa honor a l'obra.

Crítica cinematogràfica

Tradició «versus» persona

Peio Sánchez

Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

LLENAR EL VACÍ**DIRECTORA** : Rama Burshtein.**INTÈRPRETS**: Hila Feldman, Razia Israeli, Yiftach Klein, Renana Raz, entre altres**MÚSICA**: Yitzhak Azulay.**GÈNERE**: drama.

90 minuts.

Israel, 2012.

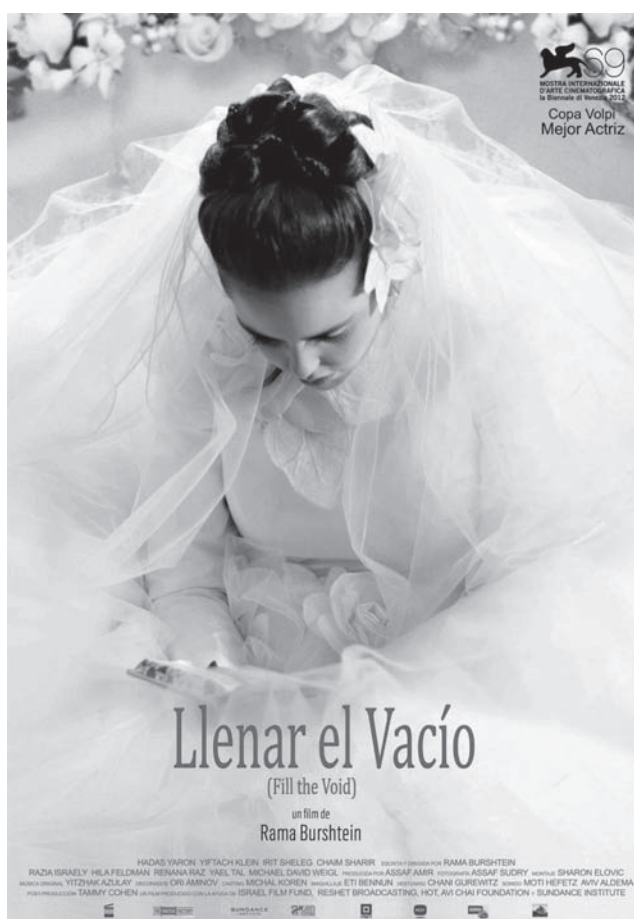
En primera instància el títol obediex a la trama. Una jove de 18 anys, la Shira, està en època de casar-se i per a això somia trobar un jove de la seva edat. No obstant això, un esdeveniment li trastoca la vida. La seva germana mor durant el part, i el pare vidu, només per tenir cura del nen, es veu abocat a casar-se una altra vegada. Aleshores, la família la pressiona perquè ocupi el lloc que ha deixat la seva germana. Fins aquí el que podria ser objecte d'una tarda televisiva.

Amb tot, *Llenar el vací* de Rama Burshtein té un punt de vista peculiar. Les comunitats ortodoxes jueves a Tel-Aviv són el lloc de l'acció. La Shira pertany als haredim, que rebutgen qualsevol innovació contrària

a l'esperit de la Torà i que acostumen a viure al marge de les societats laiques que els envolten amb vestimenta, barris i institucions religioses específiques.

La directora Rama Burshtein tracta amb respecte i contenció aquest dilema entre els desitjos del cor i l'ajuda a la família. La càmera s'endinsa en el món tancat dels haredim amb una fotografia la bellesa de la qual permet que la curiositat es faci comprensió d'aquest món tan allunyat dels paràmetres de la vida occidental contemporània. El color es concentra en els contrastos del blanc i negre, expressió de l'altre contrast radical.

Enfront de les tradicions que sacrifiquen la individualitat, Amos Gitai (Haifa, 1950) va tractar una cosa semblant a *Kadosh* (1998) des de la perspectiva laica reformista. Però Burshtein, per pertinença, serà més útil, quin és l'origen dels desitjos del cor? Té alguna cosa a veure amb la família i fins i tot amb Déu? Tot això ens apropa als

costums, els ritus i les festes jueves. El curiós lloc de la dona, que no és gens

secundari.

Per això el títol admet una lectura més general i conflictiva. Les comunitats ortodoxes no omplen el buit de la modernitat? Amb tot, Rama Burshtein també critica la dificultat de la dona religiosa d'apropar-se a les eleccions de la seva consciència. Fent un pas més enllà en la complexitat de la seva proposta, on accepta un món allunyat i contrari a l'estil individualista, que al final suposa una gran limitació de la llibertat. La qüestió de fons és el dilema tradició *versus* persona. En aquest cas, contracultural en extrem, la persona se sacrifica a la família i la religió. Els haredim són els guardians de la fe israeliana llegida més com a tradició tancada que com a promesa d'aliança oberta.

Una pel·lícula, doncs, especialment interessant per fer un apropament profund al fonamentalisme, per comprendre'n les arrels i mostrar-ne les mancances. Gens senzilla i a força de minimalista amb una dimensió universal forta.

SETEMBRE ÉS EL MES
CONSAGRAT A SANT
MIQUEL ARCÀNGEL

ALTRES BISBATS

- CONFER.— Del dilluns 15 de setembre al dimarts 16 de desembre, XXIV curs intensiu de formació missionera a la Conferència Espanyola de Religiosos. Més informació: tel. 915 193 635.
- PASTORAL DE LA SALUT.— Del dilluns 22 de setembre al dijous 25, a Madrid, XXXIX Jornades nacionals de delegats de Pastoral de la Salut amb el tema Salut y sabiduría del corazón. Otra mirada es posible con un corazón nuevo. Més informació: tel. 913 597 861.

BARCELONA

- GOSPEL.— El divendres 19 de setembre, a les 20.15, el cor de gospel de Gràcia ofereix un concert solidari a benefici de les persones amb intel·ligència límit d'acidH. L'organització celebra el 20è aniversari ajudant discapacitats intel·lectuals. Serà al Casino de l'Aliança del Poblenou.
- ACCIÓ CATÒLICA.— El dissabte 20 de setembre, a les 10.00, jornada per a consiliaris i animadors de grups d'adolescents i joves de parròquies i centres d'estudis. El tema serà Itineraris d'iniciació. I després de la catequesi, què? Lloc: Seminari Conciliar de Barcelona. Inscripcions: Carles Muñiz, tel. 660 021 228, cmunizp@gmail.com.
- ROSA DEULOFEU.— El dissabte 20 de setembre, a les 10.15, benedicció dels jardins «Rosa Deulofeu»; a les 10.30, inauguració institucional per l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, a l'interior d'illa Viladomat-Londres de la Ciutat Comtal.
- SANTA CREU D'OLORDA.— El dissabte 20 de setembre, a les 12.00, eucaristia; a les 13.00, ballada de sardanes.
- ORATORI SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.— El dissabte 20 de setembre, a les 20.00, actuació de Lluís Sintes (baríton) i Anna Puche (soprano). Oferiran un recital de fragments de les Sarsueles catalanes. Serà al claustre (c/ del Sol, 8 – Barcelona). Donatiu: 8 euros. Més informació: tel. 650 009 755.
- COR DE CAMBRA FRANCESC VALLS.— El diumenge 21 de setembre, a la missa conventual de les 10.30 de la catedral de Barcelona: ofertori, Si ambulavero de Palestrina; comunió, Blessed are those that be undefiled, de T. Tallis; sortida, Laudate Dominum de Hassler.
- CASAL LOIOLA.— Els dimecres de l'1 d'octubre al 3 de desembre, de 10.00 a 11.30, sessions de filosofia De la Il·lustració a la modernitat; pensament social i polític, amb Elvira Durán. Més informació: www.casalloiola.org.

- CRISTIANISME I JUSTÍCIA.— Els dilluns del 6 d'octubre al 10 de novembre, a les 19.00, curs Sis conceptes clau per a comprendre la immigració, coordinat per Margarita García O'Meany. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338.

GIRONA

- SANTA CREU.— El diumenge 14 de setembre, a les 11.00, festa de l'exaltació de la Santa Creu: missa conventual i benedicció del terme amb la Vera Creu a la catedral de Girona.
- SANTUARI MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.— El diumenge 14 de setembre, a les 12.00, missa i benedicció de la creu de terme «la creu de les Gavarres».
- SANTUARI DEL MONT.— El diumenge 14 de setembre, romiatge d'Albanyà i XIII Trobada de les Muries del Mont: a les 12.00, concert amb l'Orfeó Jonquerenc; a les 13.00, missa solemne; a les 14.00, encant de coques; a les 18.00, concert de muntanya amb el Quartet Moana, al monestir de Sous.
- DOLORS.— El dilluns 15 de setembre, a les 20.00, missa amb motiu de la festa de la Mare de Déu dels Dolors a l'església dels Dolors de Girona. Organitza: Adoració Nocturna.
- SALUT.— El dimecres 17 de setembre, romiatge del poble de Vilabertran al santuari de la Mare de Déu de la Salut de Terrades. Missa a les 12.00.
- MUSEU D'ART DE GIRONA.— El dimecres 17 de setembre, a les 19.30, conferència L'Araguaia, frontera de cultures. Crònica d'un viatge al Mato Grosso, amb Joan Gaya. C/ Ciutadans, 18 – Girona.

- NOU TESTAMENT.— El dissabte 20 de setembre, de 10.00 a 18.00, jornada de reflexió i pregària La dona al Nou Testament, amb el claretà Anton M. Vilarrubias. Serà a la Fraternitat de Santa Clara de Vilobi d'Onyar. Més informació: tel. 609 967 832.

- CATEDRAL.— El diumenge 21 de setembre, a les 9.00, 976è aniversari de la dedicació de la catedral: litúrgia de les hores i missa conventual presidida pel bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo.

- ORDENACIONS.— El diumenge 21 de setembre, a les 18.00, a la catedral, ordenació de diaca de Marnel Masvidal i de sacerdot de Pere Narbon. Presideix el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo.

TARRAGONA

- EXPOSICIÓ.— El dimarts 16 de setembre, a les 18.30, inauguració de l'exposició «La Seu de Tarragona i la guerra de Successió (1700-1719)», a la capella de Sant Miquel de la catedral tarraconense.

- CONCERT.— El divendres 19 de setembre, a les 21.30, concert dedicat a catorze compositors tarraconenses amb el Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral de Tarragona amb el nou orgue. Serà a la catedral tarraconense.

TERRASSA

- COOPERATRIUS PARROQUIALS DE CRIST REI.— Del dijous 18 de setembre al diumenge 21, exercicis espirituals per a homes dirigits pel P. Hernán Pereda, c.p.c.r. Casa Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui, tel. 938 654 496.

URGELL

- VIELHA.— El diumenge 21 de setembre, a les 19.00, confirmacions i benedicció de la restauració del campanar a Vielha.

VIC

- CATEDRAL.— El diumenge 14 de setembre, Jornada Diocesana: a les 11.00, acollida al Seminari i pregària inicial; a les 11.30, presentació del nou Pla Diocesà de Pastoral; a les 13.30, dinar al Seminari; a les 17.30, eucaristia presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova.

- MUSEU EPISCOPAL.— El dijous 18 de setembre, a les 19.00, conferència Pintar fa mil anys. Els colors i l'ofici del pintor del romànic, amb Judit Verdaguer i Manuel Castiñeiras; el dissabte 20, a les 11.00 i a les 17.00, visita comentada Els sons del Museu-MMVV. Pl. Bisbe Oliba, 3 – Vic, tel. 938 869 360.

- COVA DE MANRESA.— El cap de setmana del 3 al 5 d'octubre, pregària profunda amb Xavier Melloni, s.j., i Montserrat Pons; en les mateixes dates, Enneagrama: eina per al descobriment i creixement personal, amb Josep Lluís Iriberrí, s.j., i equip. Més informació: tel. 938 720 422.

PREGUEM PER LES
INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els discapacitats mentals rebin amor i ajuda per dur una vida digna
- Perquè els cristians es comprometin al servei dels pobres i dels que pateixen

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, rellotges, quadres de pintura, joies i tota classe d'objectes i mobles antics. Passo a domicili. Tel. 933 578 394.

FEINA

PATRICIA s'ofereix com a auxiliar administrativa, treballadora de la llar, tenir cura de nens i persones grans. Disponibilitat immediata. Amb referències. Tel. 681 387 174.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona. També podeu fer un ingrés o transferència al número de compte de "la Caixa": 2100 3013 20 2200391741

NOMBRE DE SETMANES x 15 € IMPORT TOTAL

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON DNI/CIF

Grid of boxes for text entry, consisting of 10 rows and 20 columns.

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Directe a tu

Kilian Sebrà
CATALUNYA VESPRE
Directe a l'actualitat

Xavier Rosiñol
**LA TRIBU DE
CATALUNYA RÀDIO**
Directe al que t'importa

Xavier Graset
L'ORACLE
Directe al debat

Mònica Terribas
**EL MATÍ DE
CATALUNYA RÀDIO**
Directe al futur

David Clupés
TOT GIRA
Directe a l'emoció

Sergi Vives
ELS OPTIMISTES
Directe a la diversió

Xavier Solà
**LA NIT DELS
IGNORANTS 2.0**
Directe al fons del ser i del saber

Silvia Còppulo
EL SUPLEMENT
Directe a la vida

Pere Escobar
**EL CLUB DE
LA MITJANIT**
Directe i sense embuts

Maria de la Pau Janer
LES MIL I UNA NITS
Directe a les passions

Joan Barril
**EL CAFÈ DE
LA REPÚBLICA**
Directe a la reflexió

NOVA TEMPORADA

CATALUNYA VIU UN MOMENT EXCEPCIONAL I VOLEM COMPARTIR-LO AMB TU DE BEN A PROP. VOLEM FER-TE ARRIBAR TOT EL QUE T'AFECTA, TOT EL QUE T'IMPORTA. AMB LA FORÇA DEL DIRECTE I DE LA GENT D'AQUEST PAÍS. AMB UN GRAN EQUIP, PER ARRIBAR DIRECTE A TU.

#directeatu

CATALUNYA
RÀDIO

La ràdio nacional de Catalunya

f t YouTube **catradio.cat**

Des del carrer

MIQUEL ALBERT SOLER, IMPULSOR DE «CATALUNYA CRISTIANA» EDICIÓ BRAILLE

«Les persones cegues tenen un buit de formació i informació espiritual»

Carme Munté

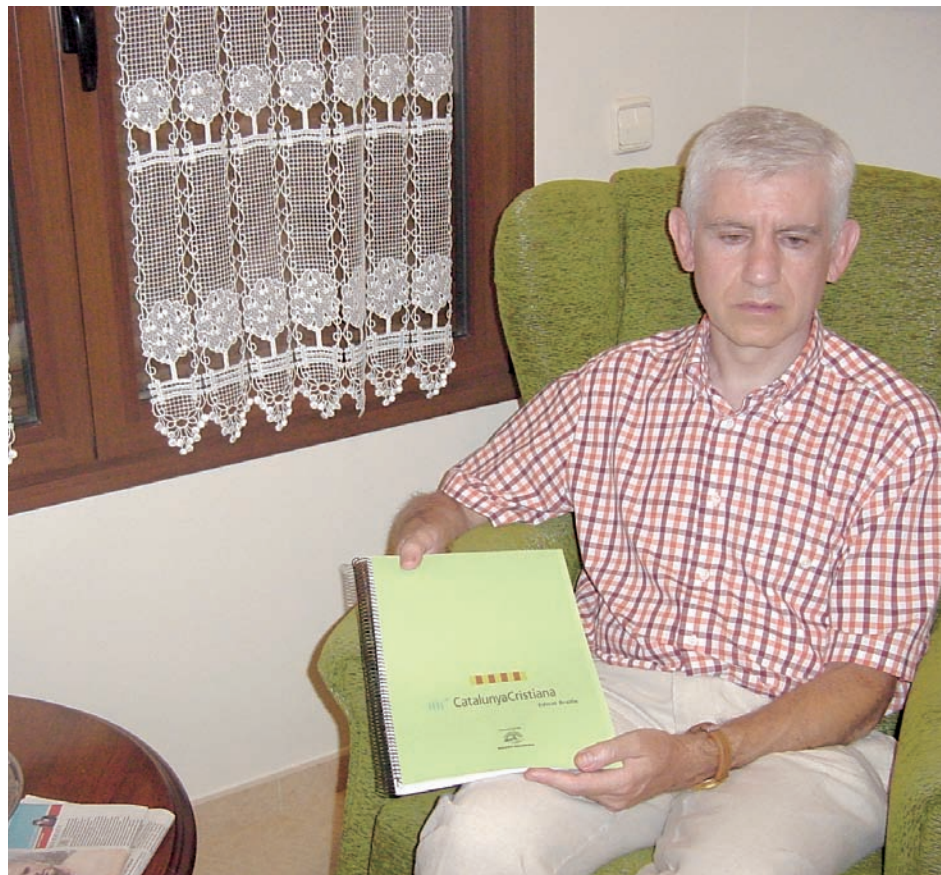
En el seu 35è aniversari, *Catalunya Cristiana* presenta a partir d'aquest mes de setembre una gran novetat. Es tracta d'una edició en Braille que fa accessible el setmanari a les persones cegues. L'impulsor és Miquel Albert Soler, president de l'Associació Mirada Solidària i copresentador del programa *Missatge en una ampolla*, de Ràdio Estel. Per a més informació: tel. 639 866 483 / info@miradasolidaria.net

Per què aquesta edició de Catalunya Cristiana en Braille?

Actualment no hi ha cap publicació religiosa cristiana catòlica escrita en sistema Braille i en llengua catalana. Per tant, podem parlar d'un buit important en l'àmbit de la formació i la informació espiritual de les persones cegues del nostre país i que a mi em preocupa. L'ONCE, que publica diverses revistes, no cobreix l'espai religiós, atesa la pluralitat de creences dels seus afiliats. Per aquest motiu va sorgir l'Associació Mirada Solidària, amb dos objectius principals: fer-nos solidaris amb les persones cegues i discapacitats visuals de països empobrits, i promoure els valors humanistes cristians entre les persones cegues i de baixa visió del nostre entorn. Per això, des de l'Associació vam decidir ampliar les nostres activitats per tal d'omplir aquest buit editant noves revistes, una de les quals és *Catalunya Cristiana* edició Braille.

Quins serveis ofereix i quant val?

Pagant 35 euros anuals una persona pot rebre *Catalunya Cristiana* edició Braille (recull d'articles trimestral), a més de rebre quinzenalment un butlletí electrònic de reflexió cris-

tiana anomenat *El Truc*. Però si algú vol pagar 50 euros anuals, a més de les dues revistes ja citades, en rebrà també una altra en àudio CD que es diu *Mirada Cristiana* i que és un recull trimestral d'articles publicats en diversos mitjans de la nostra Església. Per a estudiants i persones amb pocs recursos econòmics, aquestes subscripcions poden ser compartides o apadrinades. Finalment, a l'Associació Mirada Solidària tenim altres serveis gratuïts com les trobades bíbliques mensuals i els enviaments de materials nous o de segona mà per a persones cegues que fem cap a països empobrits on no es tenen les coses més necessàries per al dia a dia.

Cal avançar cap a la inclusió en l'Església?

I tant que sí. Les persones cegues han d'estar ben incloses en les activitats de la seva parròquia d'acord amb les seves possibilitats i preferències. Alhora, la parròquia s'ha d'acostumar a veure les persones cegues com a iguals, és a dir, no les ha de veure només com una persona que va a cercar ajut, sinó que també pot aportar molt a la comunitat. També el Braille podria ser més present a les nostres esglésies: cantorals, horaris, rètols, etc. D'aquesta manera anirem forjant una Església cada vegada més inclusiva, com la que ens va mostrar el mateix Jesucrist.

Pensant-ho millor

Carme Borbonès
Presidenta Càritas Catalunya

Viure enmig del món...

Un món en el qual conviuen realitats molt diverses, però amb deficiències comunes que afecten la dignitat i les condicions de vida d'un gran nombre de persones: l'augment de les desigualtats i la permanència de situacions altament injustes.

Aquest és l'espai de vida i d'acció de tot cristià, espai que en l'actualitat s'ha empetitit pel predomini de determinats models econòmics globals, basats en l'especulació, la cobdícia i l'avarícia d'uns pocs respecte a una gran majoria. Davant d'aquesta realitat, l'Església està cridada a plantejar noves alternatives, ha de denunciar i ha d'ajudar a construir una nova societat, això no és una quimera, és una utopia plausible que comporta una presa de consciència i el plantejament de nous camins a seguir des de principis de racionalitat i equitat.

I aquesta Església la conformem tots els cristians que ens hem de sentir cridats a participar activament en la vida de la nostra societat, una participació desenvolupada des de les nostres conviccions religioses. Hem de viure enmig de tot i de tots, fent-nos propers als altres, escoltant i acompanyant tots aquells que esdevenen víctimes de múltiples fets injustos i lesius. Però, a més, ens hi hem d'implicar fent i desenvolupant noves propostes que situïn, en el centre del món actual, els veritables drets (superiors a les lleis) i la dignitat de totes les persones.

El compromís dels cristians i l'acció social de l'Església s'ha fet sempre present en la societat, de moltes maneres i des de molts àmbits, ha estat una acció que ha anat més enllà d'un mer ajut puntual o d'una solidaritat generalitzada i històrica. L'objectiu ha estat posar en el centre de l'acció i de l'atenció la persona, i en funció d'aquest plantejament s'han organitzat respostes més o menys estructurades que contribueixen a la seva transformació, en essència, a la seva promoció i desenvolupament integral. Aquestes accions, amb estructures i carismes diversos, presenten una triple dimensió comuna: l'acollida de la persona (caritat), la denúncia d'injustícies inajornables i la praxi de respostes propositives des del Missatge de l'Evangeli: «Tot mostrant Jesús, condemnant pels poderosos, iniciem un procés d'evangelització» (J. Elzo), i d'esperança!

Rauxa

Occident engendra monstres

Les atrocitats perpetrades darrerament pel terrorisme islamista a Síria i l'Iraq esgarriren l'ànima més insensible. I tanmateix, per desgràcia, no són cap novetat; els crims que ara es cometen a Mossul segueixen l'exemple del terror que els talibans imposaven a Kandahar o Kabul uns quants anys enrere.

Occident està perplex i té raons per estar amoïnat per la regeneració incessant de la violència islamista. Ara bé, el món occidental ha de fer un exercici d'honestedat i assumir que té una responsabilitat directa en la gènesi d'aquesta violència sagnant. Els talibans afganesos, per exemple, durant la Guerra Freda van rebre ple suport d'Occident,

sobretot dels Estats Units en la seva lluita contra els soviètics, que havien envaït l'Afganistan. I així aquell grapat de caps tribals es van convertir en els amos del país. Pel que fa a Terra Santa, Israel va fer durant anys els ulls grossos amb Hamàs perquè era una oposició interna palestina que afeblia Arafat. El resultat és ben conegut. I avui succeeix una cosa semblant amb els guerrillers de l'Estat Islàmic: encara que ho neguin, els països occidentals els han armat i finançat perquè fessin caure la dictadura siriana, però de nou ha estat pitjor el remei que la malaltia. La propera ocasió que Europa i els Estats Units vulguin fer caure cap altra tirania, potser que s'ho pensin dues vegades.

Eduard Brufau

